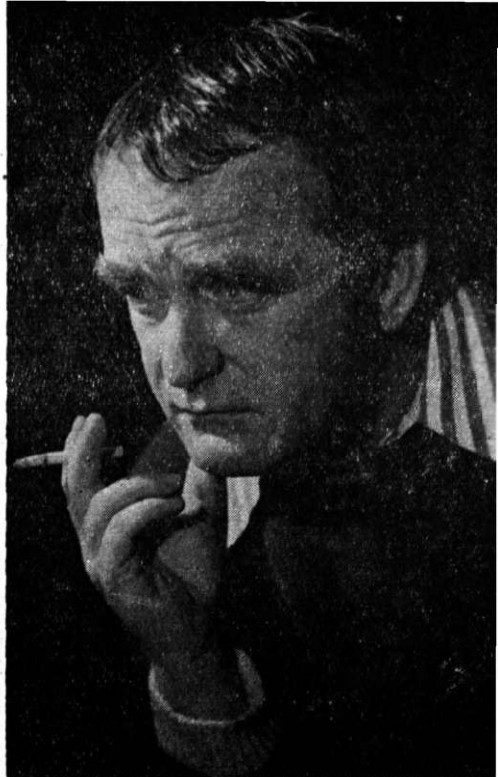

Echinox

piesă în două părți
de

Leonida Teodorescu

Personajele

NANU
DUDU
FABIAN
BELCOT
PLUTONIERUL CUCUVEA

MAIORUL
TEODORA
PRIMUL BĂRBAT
AL DOILEA BĂRBAT
VOCEA DE BAS („TANTI AGLAIA“)

PARTEA I

1

Intineric. Un fascicul de lumină apare brusc și se plimbă pe scenă. Nu se vede decât cortina; în mijlocul cortinei atîrnă un felinar stins. Zgomotul ploii. Pași care se apropie. O mașină claronează de trei ori. Fasciculul de lumină se reîntoarce la mij-

locul cortinei. Sub felinarul stins se află Nanu.

NANU (cuiva care nu se vede) : Psst ! Mîinile sus ! (Izbucnește în ris.) Eu sint. Nanu. Vîno cu gologanu'. Ce zici de versurile astea ? (Fasciculul de lumină se stinge brusc. Pașii s-au oprit ; rîzînd. Ce faci ? Ești nebun ? Stai ! (Zgomotul unei lovituri. Un geamăt lung.) Capul... s-a dus dracului capul meu... m-ai... de ce... nu pricep.

(Zgomotul unei noi levituri. Un horcăit. O trecere de lumină. Nanu se prăbușește sub felinar. Se aud niște pași care se îndepărtează în fugă. Intuneric.)

2

Lumină. O cameră elegant mobilată: fotolii de piele, o masă joasă, covor moale. În trei dintre fotolii stau Fabian, Dudu și Belcot. Al patrulea fotoliu e liber. Fabian bate darabana. Fabian se oprește pentru o clipă, apoi reia darabana.

DUDU (afirmativ): Ne-au arestat. (Fabian se oprește din nou. Se uită la Dudu. Explicativ.) Ne-au arestat. Asta e. Ce-au, dom'le, cu noi? Unde e morala?

BELCOT: Vorbește mai încet. Nu e nevoie să te audă toată miliția.

DUDU: Crezi că au pus microfoane aici? Parcă e salon, fir-ar al dracului să fie. Auzi, dom'le, fotolii de piele. N-am crezut asta. Că au la miliție fotolii de piele. Și, zici că au pus microfoane aici?

BELCOT: Ca să te audă pe dumneata? Crezi că nu îți destul de tare?

DUDU: Mie nu mi-e frică! De nimeni! În venele mele curge sînge de erou! În vene sau în artere? Nevastă-mea e la maternitate. Și trebuie să nască. Dintr-o clipă în alta. Vă dați seama ce-i pe capul meu?

FABIAN: Pss... Mai ai copii?

DUDU: Hahaha! N-am. N-am deloc.

FABIAN: Ei, fugi... E primul?

DUDU: Primul. Primul de tot.

FABIAN: Hai, că ești grozav. Pe cuvîntul meu că ești grozav. Știi ce trebuie să faci? Cînd îți apare tîncul? Te proptești de un pom și strigi: ajutor! Și dă unu' peste tine. Ca să te scape de belea. Îi spui frumos: salut, maestre, îl bagi într-o circumă și-i dai de bătut. Pînă începe să clămpăne. Din urechi.

DUDU: Cine știe ce moacă o fi.

FABIAN: N-ai caracter. Pe cuvîntul meu că n-ai caracter. Gîndește-te la ăla micu'.

DUDU: Hahaha! Dacă e băiat, fi zic Valeriu, dacă e fată, fi zic Magdalena. Sau Monalisa? Ce zici? Hahaha! Îi zic cum vreau. El se naște, iar eu îi zic cum vreau. Chiar primul? Și, dacă suferă de inimă? Sau de ficat? Și n-are voie să bea? Cine o să clămpăne?

BELCOT: Au drept să ne țină patrușopt de ore.

DUDU: Patrușopt?

BELCOT: Exact. Sîntem arestați de o oră. Au mai rămas patrușeci și șapte.

FABIAN: Hai, că ești nemaipomenit. Pe cuvîntul meu că ești nemaipomenit. Cum o să fie patrușopt? Peste vreo șase ore-mi pleacă avionul.

BELCOT: Ești pilot?

FABIAN (explicativ): Mă cheamă Fabian.

BELCOT (n-a sesizat explicația): Îmi pare bine. Belcot.

DUDU: Dudu. Asta e numele meu. Adică, nevastă-mea naște, iar eu stau aici, ca o momîie?

FABIAN: Poate, să dau un telefon la federație? Ce zici, tată de copii?

BELCOT: Federația cui?

DUDU: N-auzi, că-l cheamă Fabian?

BELCOT: Și, ce-i cu asta?

DUDU: Ce dracu', n-ai auzit de Fabian?

Chiar așa? În halul asta am ajuns?

BELCOT: Fabian? N-am auzit de Fabian.

FABIAN (ride, amuzat): Hai, că te-a încuiat.

DUDU (revărsare de entuziasm): Picior de pașpo carate! Senzația secolului! Uraganul Balcanilor! A opta minune!

BELCOT: El? Dumneata ești a opta minune?

FABIAN (puțin incurcat, puțin plictisit): Trebuie să scrie și ziariștii ăștia eeva.

BELCOT (stupefiat): Ziariștii?

FABIAN: Italienii. Ei umblă cu chestiile astea.

DUDU: Prințul Carpaților!

BELCOT (în limita uimirii): Italienii?

FABIAN: Asta au zis-o nemții. Așa cred. Sau olandezii.

BELCOT: Cum? Nemții sau olandezii?

DUDU: Englezii! Aseultă-mă pe mine. Mă jur pe ce vrei. Facem un pariu? Îl știu și pe ăla care a zis. Mike... ăăă... Mike, Mike... Zi, dom'le, Mike și mai cum? Că m-am și întrebat. De unde o fi știut englezul de prinți?

BELCOT: Nu înțeleg nimic. Dumneata ești un prinț de sînge?

DUDU: Pursînge!

(În clipa aceasta, cineva a ciocănit în ușă și s-a făcut liniște.)

FABIAN: A ciocănit cineva.

BELCOT: Cred că e o greșeală. La ușă asta n-a ciocănit nimeni. Niciodată.

(Ușa se deschide brusc. Cei trei au tăcut. Un timp, nu intră nimeni. Pe urmă apare în aer un pat pliant. Patul se răsucesce puțin și se oprește. În fine, începe să intre în cameră, trăgînd după el un plutonier, trecut bine de prima tinerețe. Plutonierul mai ține niște lucruri în cealaltă mîndă și, din pricina asta, își menține cu destulă greutate echilibrul. Reușește, totuși, să ia poziție de drepti în fața lui Fabian.)

PLUTONIERUL (voce răgușită de om îmbătrinit în slujbă) : Să trăiască prințul Carpaților !

BELCOT : Și asta ?

PLUTONIERUL : Îmi dați voie să mă prezint ! Sint plutonierul Cucueva. Îmi pare rău. Dar n-am un nume prea grozav.

FABIAN : E minunat. Pe cuvîntul meu, e minunat.

PLUTONIERUL (fericit) : Să trăiți !

FABIAN : Salut, maestre. Hai, că ești formidabil. Pe cuvîntul meu că ești formidabil. Cum o mai duci cu sănătatea ?

PLUTONIERUL (lăsînd, stupefiat, patul pliant) : Ordonati ?

FABIAN : Cum o mai duci cu sănătatea ? Tensiunea și alte chestii de astea ?

PLUTONIERUL (după ce controlează dacă patul pliant i se sprijină bine de picior, ton intim și fericit) : Prea multe chile, înțelegeți ? Vreo cinșpe, douăș' de chile în plus. Da' parecă poți să te iei după doctori ? Azi zice unu' așa, poimîine zice altu' că e albastră, iar tu mai pui vreo două, trei chile pe tine. Mi-a zis unu' și de puncte. Cică, dacă nu înghiți puncte, slăbești. N-am înghițit puncte, da' am mai pus vreo trei chile pe mine.

FABIAN : Hai, că ești bun. Pe cuvîntul meu, că ești bun.

PLUTONIERUL (brusc, pe un ton solemn) : Să trăiți. Că așa a spus tovarășu' colonel. Să vă aduc patu' pliant, oranjada și biscuiții. (Plutonierul, după o matură chibzuință, ia patul pliant, împinge puțin fotoliul lui Dudu, cu Dudu cu tot, pune, cu totul neașteptat, mai întîi, biscuiții și oranjada pe masă, iar apoi, aproape cu voluptate, așază patul pliant.)

DUDU : Ce faci, nene ? Îmi pui patul pe picior ? Nu vrei să mi-l pui și pe burtă ?

PLUTONIERUL (ca să zică și el ceva) : Pardon. (Din nou, vocea solemnă dinainte.) Pentru orele unspe. Treizeci de minute de odihnă, un pabar de oranjadă și trei biscuiți. V-am adus o juma' de chil, ca să aveți de unde alege. Că le-a ales și vînzătorul. Bucată cu bucată. (Tipînd, aproape în disperare.) Să trăiască prințul Carpaților !

FABIAN : Hai, că m-ai emoționat. Mai am puțin și-o să plîng ca o babă.

PLUTONIERUL (aproape șoptit) : V-am adus un pachet. Englezești. Știu că fumați pe ascuns. Nimeni nu știe nimic. Care află ceva, să vină la mine. (Pune țigările pe masă.)

FABIAN : Să ți le plătesc. Astea costă o groază de bani.

PLUTONIERUL : Maestre ! Nu-mi amăriți bătrînețile ! Vă rog din suflet. Să le fumați sănătos.

FABIAN : N-o să-ți amărăsc bătrînețile. Ai vreo dorință ? Hai, că e grozav, să ai vreo dorință. Una mare de tot.

PLUTONIERUL : O dorință ? Eu ? Serios ?

Dacă am eu vreo dorință ?

FABIAN : Hai, că mi-ai face o bucurie. Zi. PLUTONIERUL : O scrisoare, maestre. Trei rînduri. De la dumneavoastră. Pentru mine. Mă, tu, ăla și ăla, Cucueva, sau cum dracu-ți mai zice, uite că-ți scrie Fabian.

FABIAN : Din Spania ? E bine ?

PLUTONIERUL : Hahaha ! Serios ? Hahaha ! Maestre ! Îi ucid ! O să vină toți la mine. Ca la pomană ! Hahaha ! Uitați adresa mea. Numele, pronumele și inițiala completă a tatălui. Să trăiți, să înfloriți, dar să nu îmbătrîniți ! (O poziție solemnă de drepti, pași de paradă, o oprire bruscă în fața ușii, executată ca la carte. Plutonierul se întoarce încet. Acum e un om bătrîn și disperat ; aproape ca o rugăciune.) Și să vă ajute Dumnezeu să nu fiți vinovat. Că cu altă speranță nu mai am.

BELCOT : Vinovat de ce ?

PLUTONIERUL (voce sugrumată) : Nu știu ! Nu știu ! (Trîntește ușa și pleacă. Liniste.)

FABIAN : Știe cineva ceva ?

BELCOT : Nu.

DUDU : Nici eu. Stau și mă uit ca prostu'.

BELCOT : Cine ești dumneata, Fabian ?

DUDU : Ce dracu', dom'le, n-ai auzit de fotbal ? El e fotbalist. Fabian. Cel mai mare fotbalist al nostru. Unii zic că și al Europei. Știi cum bagă golurile ? E de groază. Pur și simplu, de groază. Dacă nu joacă în Spania, ne-am ars.

BELCOT : Acolo îți pleacă avionul ?

FABIAN : Da. Sferturi de finală.

BELCOT : Sferturi de ce ?

DUDU : Ce dracu', dom'le, habar n-ai de nimic ? Ești analfabet de tot ? Doamne, iartă-mă.

BELCOT : Știi, eu n-am prea făcut sport. Cînd am fost tînăr, am învățat foarte mult. Părinții mei au fost niște oameni exigenți. Au ținut mult să știu o grămadă de lucruri. Și n-am avut timp de sport. Și nici de fete. Poate, de asta sint singur.

FABIAN : Și acum ?

BELCOT : Și acum.

FABIAN : Ce ești acum ?

BELCOT : Avocat.

FABIAN : Avocat ?

BELCOT : Da.

FABIAN : Asta e tot ? Iartă-mă. Vreau să spun că e o chestie formidabilă să fii avocat. Dar eu n-am avut de-a face cu avocații. Vreau să spun că... Sint niște tipi formidabili !

BELCOT : Am înțeles. Ai vrut să știi dacă merită să te lipsești de atîtea, ca să ajungi avocat. Nu știu. Nu știu ce să spun.

DUDU : Iarăși ?

3

(Ușa se deschide. O clipă. nu apare nimeni. Apoi, apare maiorul. E îmbrăcat civil. Se oprește în prag. Se uită prin cameră. E ceva care nu-i place. Îndreptându-se spre patul pliant.)

MAIORUL : Mă scuzați că vă deranjez. (Mai degrabă bombănind.) Nu știu cine a avut ideea cu patul ăsta. (Stringind patul pliant.) Nu se lipește deloc, nu-i așa ? Mai ales de fotolii. Are cineva nevoie de el ? Așa m-am gândit și eu. Că n-are nimeni nevoie, vreau să spun. Asta e situația. Să-l scot, naibii, pe coridor. Pe urmă, vedem noi ce facem. Îmi dați voie ? (Îl scoate, într-adevăr, izbind tot ce întinde în cale. Reapare, triumfător.) Nu s-a spart nimic ? Slavă Domnului. (Pe același ton.) Bună dimineața. (Nu-i răspunde nimeni.) Sînt maiorul Dumitriu. Asta e situația. Îmi dați voie să stau jos ? Mulțumesc. Cred că am uitat ceva. Ah, da. Cu mine veți avea de-a face. Eu sînt anchetatorul.

BELCOT : Anchetatorul ?

MAIORUL : Nu plouă ? Nu plouă încă ? Trebuia să plouă, de vreo două ore. Nu luați loc, maestre Fabian ?

FABIAN : Prefer să stau în picioare.

MAIORUL : Prefer să stați jos.

FABIAN : Minunat. Hai, că e tare, chestia asta. M-a cuprins entuziasmul.

MAIORUL : Nu cred să țină mult. Entuziasmul, vreau să spun. (Sună telefonul.) Da. (Pauză.) Da. (Pauză.) Da. (Pauză.) E-n regulă. Deconectați aparatul. (Pune telefonul în furcă.) Dumneavoastră sunteți George Belcot, nu-i așa ? N-ați fost fahir ? Hahaha ! Flerul, vreau să spun. Flerul e nemaipomenit. La dumneavoastră. E o calomnie, nu-i așa ? Procesul de mine. Aia, cu plagiatul.

BELCOT : De unde știți ?

MAIORUL : Habar n-am. Îl apărați pe Demostene. Una, la mină. Nu apărați escroci. Două, la mină. Adică, nu e vorba de plagiat, vreau să spun. Trei, la mină. Atunci, e o calomnie. Patru, la mină. Și, dumneavoastră ? Constantin Dudu ?

DUDU : Trebuie să nască. Nevastă-mea. Și...

MAIORUL : La noapte. Probabil.

FABIAN : Pe mine mă cheamă Fabian. Dacă asta vă spune ceva.

MAIORUL : Îi cunoașteți toți trei pe Nanu, este ? Toți trei, nu-i așa ?

FABIAN : Nanu ?

Intuneric. Acasă la Fabian. Un fascicul de lumină pe mijlocul scenei. Primul bărbat, al doilea bărbat. De undeva se aude o voce : zai-zai, zai-zai. Brusc, izbucnește o muzică foarte ritmată. Zgomote de petrecere. Cei doi bărbați izbucnesc în ris.

Lumină pe artelechinul din stînga. Fabian și Teodora. Cei doi dansează. Se opresc din dans.

TEODORA : Nanu ? Mi-e frică de Nanu.

FABIAN (amuzat) : De mine nu ți-e frică ?

TEODORA : L-ai văzut cum zîmbește ? Mai întâi, i se întunecă ochii. Pe urmă, i se dilată nările. Parcă ar avea un acces de furie. Și, în clipa aceea, zîmbește. Dar privirea îi rămîne rea. Neagră, înțelegi ? Neagră !

FABIAN (tot amuzat) : S-a îmbătat. Pe cuvîntul meu că s-a îmbătat.

TEODORA : L-ai văzut cum se uită la tine ? Nici nu clipește. Și, pe urmă, întoarce capul. Și începe să clipească des. Des de tot. Bine că nu-l cunosc. Nici nu vreau să-l cunosc. Niciodată. (Fabian izbucnește în ris.) Poți să rizi ? Nu pricep. E ceva, un lucru pe care nu-l pricep. Privește-l !

(Fabian izbucnește în ris. Cei doi încep să danseze. Se apropie de primul și de al doilea bărbat. Acum, fasciculul de lumină cade pe tot grupul de patru.)

FABIAN : Stă singur cuc în camera aia. Și trage din toate sticlele care-i vin la îndemînă. Sigur c-o să clipească. Hai la el.

TEODORA : Mi-e frică.

(Zgomotul de petrecere s-a apropiat. Cîntecul ritmat se aude din ce în ce mai puternic.)

PRIMUL BĂRBAT : Care cîntă acolo ?

AL DOILEA BĂRBAT : E de la bucătărie. Se sparg niște farfurii. Le-a cărat băiatul pînă aici. Și acum dă cu ele de pămînt.

PRIMUL BĂRBAT : Ce faci, Fabian ? Dansezi ? De ziua ta ? Nu ți-e rușine ?

FABIAN : Ești grozav. Pe cuvîntul meu că ești grozav. Eu stau acum pe balcon. Și mă uit la lună. Iar ăla care dansează e stafia ta. Nu vezi că ești beat mort ? Las' că te torn eu. Prieteni ! Lordul a băut o juma' de șpriț !

AL DOILEA BĂRBAT : De ce n-ai băut toată damigeana, domnule ?

PRIMUL BĂRBAT : Și, acasă, ce să iau ? Costumul lui Fabian ? Nu vezi că e ros pe la mîneci ?

AL DOILEA BĂRBAT : Nu știu ce are ăla cu făruriile. Auzi ? Iar e cu zai-zai, zai-zai. Că mă cuprinde și groaza. Cu ce le-o fi cărat ? Cu camionul ?

FABIAN (*incet*) : Hai, Teodora. Nu e nimic. E singur. Mereu a fost așa. I-am spus : hai, că ești grozav. Pe cuvîntul meu că ești grozav. Dar el n-a vrut să mă creadă. Nu știu.

TEODORA : Asta nu pricep. Sinteți prieteni. Tu și Nanu. E o prostie. O mare prostie.

PRIMUL BĂRBAT : Fabian nu dansează. Ce faci, Fabian ? Nu dansezi ? De ziua ta ? Nu ți-e rușine ?

FABIAN : Ești grozav. Pe cuvîntul meu că ești grozav. Nu vezi că dau din picioare ? Ce, ăsta nu-i dans ?

AL DOILEA BĂRBAT : Dar mai poți ? Sau vrei să te ținem ?

FABIAN : Și, pe voi, cine o să vă țină ? Vezi camera aia ? Și, dacă o să ajung acolo ? Ce-o să mai zici ?

TEODORA (*incet*) : De ce ? Lasă-l. Singur. E așa de bine aici. E așa de bine.

(*Fasciculul de lumină îi lasă pe cei patru. Arlechinul din dreapta, Nanu stă într-un fotoliu.*)

Zgomotul petrecerii se depărtează. Se aud doar vocile.)

FABIAN : Unu, doi, trei !

PRIMUL BĂRBAT : Vezi să nu te împiedici de ușă.

FABIAN (*incet*) : Sst ! Nu mai spune nimic. E rușine. Pe cuvîntul meu că e rușine.

TEODORA (*incet*) : Poate. Dar mie mi-e frică. Frică, înțelegi ?

(*Cei doi au apărut lângă Nanu. Nanu îi privește fără să spună nimic.*)

FABIAN : Teodora ! El e Nanu ! Nanu ! Ea e Teodora ! Hai, că sînt tare. Pe cuvîntul meu că sînt tare. Sst ! Nici o vorbă ! Tanti Aglaia ! Teodora se simte prost !

(*Îi răspunde o voce de bas.*)

VOCEA DE BAS : Tu nu te simți prost ? Cîte pahare ?

FABIAN : Trei, tanti Aglaia.

VOCEA DE BAS : O să căpătați tuse măgărească. Asta o să fie cu voi. (*Altcuiva.*) Ia mina de acolo. Că o să spargi sticlele alea și nu știu cum te cheamă, Doamne, iartă-mă. Da' cred că te-am mai văzut undeva. Cînd te-a dat arbitrul ăla roșcat afară. Că i-ai suflat în nas. Și i s-a făcut rău. (*Vocea de bas a apărut lângă cei trei. E un bărbat înalt și foarte bine făcut.*) Iaca paharele. Am pus într-unul

praf de sughițat. Da' nu mai țin minte în care. Da' n-aveți nici o grijă, că l-am adus din Italia. Ei, să beți sănătoși și cu înghițituri mici, ca să nu vă audă vecinii.

TEODORA : Au și copii mici ? Mici, mici, mici ? Atunci, trebuie să rămîi cu noi. Că eu rid ca o pedală. Așa : ha-ha-ha. Cînd beau. Da' știu cum face o pisică beată ? Sughite ca un măgar părăsit. Și iese tot : ha-ha-ha !

VOCEA PRIMULUI BĂRBAT : Tanti Aglaia !

VOCEA DE BAS : Vin, copilul meu, vin ! Iar tu, Teodora, nu mai sta așa aproape de Fabian. C-o să faci zăhărituri. Și-o să creadă lumea că ești de la federație.

TEODORA : Da' știu cum injură un birjar ? Așa : ha-ha-ha !

VOCEA PRIMULUI BĂRBAT : Tanti Aglaia !

VOCEA DE BAS : Of, bătrînețile mele... Iar ți s-a făcut rău ? Ți-am spus cu că trage din sticla aia.

(*Cei trei au rămas singuri. O clipă de tăcere. Nanu se uită la Teodora.*)

FABIAN (*jenat*) : E prea mare balamucul. Este, că e prea mare balamucul ? Și ce, dacă am împlinit douășase de ani ? (*Tot mai jenat.*) Știi că am jucat fotbal cu Nanu ? Hahaha ! Știi cum i se spunea ? Habar n-ai. Pe cuvîntul meu că habar n-ai.

NANU : Du-te dracului.

FABIAN (*și mai jenat*) : Marchizul. Pe cuvîntul meu că i se spunea marchizul. Da' era mai bun ca mine. (*Nu mai știe ce să spună.*) Pe un teren de lingă școală.

NANU (*Teodorei, examinînd-o*) : Nu știu ce să spun. O fi de la natură, n-o fi de la natură... Că, dacă porți corset, e o chestie, iar dacă nu-l porți, e cu totul altceva, nu ? Poate, să te pipăi puțin ? Hm. Sau merge și așa ?

FABIAN (*nu-i vine să creadă ce a auzit*) : Da' tu nu știi că era un teren lingă școală. Da' de școală ți-am spus ?

TEODORA (*în disperare de cauză*) : Tanti Aglaia !

FABIAN : Că Nanu a dat-o pe fizică. Are un cap de aur. Pe cuvîntul meu că e de aur. Iar eu am terminat liceul acum trei luni. Asta e situația.

NANU (*lui Fabian, în treacăt*) : Gura, gloabă nenorocită. (*Teodorei.*) Te măriți cu asta ? Sau te culci cu mine ? Că pitecantropu-i tot pitecantrop, nu știu dacă m-ai înțeles. (*Rizînd.*) Ei, asta e... Adică, toți sîntem pitecantropi ? Te culci cu mine ? Sau te măriți cu asta ? Asta e tot. Pe urmă-ți explic și restul.

FABIAN (*brusc, foarte calm*) : Te-ai îmbătat. Pe cuvîntul meu că te-ai îmbătat.

TEODORA (*ca pentru ea*) : Tanti Aglaia a început să tușească. Cred c-a răcit. (*Se scutură.*) Ce prostie...

NANU (lui Fabian) : Hahaha ! Asta-ți zici tu, nu-i așa ? Marele Nanu, invidios pe un pitecantrop. Care dă cu piciorul. Ai fost vreodată invidios pe un cal ? Că a luat prea multe premii ? Hahaha ! (Teodora.) E-n regulă ? Nu-ți promit nimic. Ce pot să-ți promit, mai mult decât pe Nanu ?

FABIAN : Ieși afară ! Vreau să spun, du-te acasă. Repede. Ești beat. Nu vezi că ești beat ?

TEODORA (ca pentru ea) : Băieții au pus magnetofonul. Și banda aia veche. Cu multe tangouri.

NANU (lui Fabian) : Ai vrea tu să fii beat. Nu ține... (Teodora.) Sper că n-ai corset. Ar fi o porcărie. Să ai corset. Sau așa ceva. (Lui Fabian.) De ce nu taci ? Nu vezi că ți-e greu să vorbești ? Vrei să leșini ? Hahaha ! Pitecantropul leșinat !

FABIAN : Pitecantrop ? Și ce, dacă sînt pitecantrop ? Ce-ți pasă ție ? Hai, că ești grozav. Pe cuvîntul meu că ești grozav. Și ce-ai vrea să fii ? Adică, maică-mea să muncească și eu să-mi frec fundul la facultate ? Ca să am și eu o diplomă ? Mi-au zis ăia că sînt bun ? Mi-au zis. M-au băgat în națională ? M-au băgat. La șaptespe ani. Și și-a mai tras și maică-mea sufletul. Că nu i-a venit să creadă. Cînd i-am adus prima dată cinci mii acasă. I s-a făcut și frică. A zis că mi-au dat cu împrumut. Și, atunci ? Trăiască pitecantropul ! Mie-mi datorez totul ! Și maică-mea e o doamnă. Stă și se uită la televizor și bea cafea. Du-te dracului...

NANU (Teodora) : Chiar n-ai corset ? Salut.

(Nanu pleacă, Fabian și Teodora rămîn singuri.)

TEODORA : Și mi-a fost frică de el. E caraghios, nu-i așa ?

FABIAN : Sînt un tîmpit. Dar nu pricep de ce. Ce am eu cu ăsta ? Ce-mi pasă mie de Nanu ? Plouă. Cred că plouă.

TEODORA : N-ai șampanie ? Ar fi bine să bem o sticlă de șampanie. Poate, chiar două.

FABIAN : Pentru ce ?

4

Intuneric. Liniște.

Lumină. Camera. Fabian bate darabana.

MAIORUL : Îl cunoașteți pe Nanu, este ?
Toți trei, nu-i așa ?

FABIAN : Nanu ?

MAIORUL : Da. Nanu.

FABIAN : Am fost prieteni. Din copilărie.

Poate, nu chiar din copilărie. El e mai mare ca mine. Cu trei sau patru ani.

MAIORUL : Bine.

FABIAN : Adică ?

MAIORUL : Bine.

FABIAN : Nu-nțeleg.

MAIORUL : Poate. Să te-audă Dumnezeu.

Ilahaha ! Cred că nu trebuia să rid. Îl cunoaște toată lumea pe Nanu ?

BELCOT : De puțină vreme. Eu, vreau să spun. Mă rog, am auzit de el. De Fabian n-am auzit. Probabil că e scandalos. Dar de Nanu am auzit. Îl cunosc, însă, de puțină vreme. Și cam accidental. Vreau să spun că m-a căutat într-o zi. Deși nu ne cunoșteam.

DUDU : Fabian ! Îl cunoști pe Nanu ?

MAIORUL : Dar pe urmă-mi trece. Chiar în momentul ăla. Cînd începe să plouă. E ciudat.

BELCOT : Ciudat ?

MAIORUL : Ciudat. Ca Nanu să caute pe cineva.

FABIAN : Ce-i cu Nanu ?

MAIORUL : Hai, că e tare, asta ! Întrebarea dumitale, vreau să spun.

FABIAN : Ce-i cu Nanu ?

MAIORUL : O mai ții mult așa ?

FABIAN : Ce-i cu Nanu ?

MAIORUL : Mda. Nu putea să plouă ? Nimic. Vreau să spun, că nu mai e nimic. Cu Nanu. Nanu e mort.

DUDU : Cum, adică, mort ? Așa, deodată ? Și, eu ? Adică, nevastă-mea naște și eu...

FABIAN : Stai puțin, tată de copii. Cum dracu', dom'le ? Nu pricep nimic. Pe cuvîntul meu că nu pricep nimic. Mda. Poate-i alt Nanu ?

MAIORUL : Nu e. Îmi pare rău.

FABIAN : Poftim ?

MAIORUL : Nu-nțelegi ?

FABIAN : Ce dracu', dom'le...

DUDU : Și, eu ? Adică, nu știu, înțelegi ?

MAIORUL : Iar mi s-a uscat gura. Și nu ajută. Dacă beau ceva. Să vă spună avocatul George Belcot. Avocații le știu pe toate.

FABIAN : Și, atunci, pentru ce dracu' ai tăcut pînă acum ?

BELCOT : N-am fost întrebat.

FABIAN : Și, acum, ce mai vrei ? Să-ți cînt o romanță ?

BELCOT : Nu mai vreau nimic. Nanu a fost asasinat. Acum două zile.

Acasă la Belcot.

Intineric. O pendulă bate, greu, de șase ori. Fascicul de lumină pe arlechinul din stînga. Două fotolii vechi și comode. În fotolii stau Nanu și Belcot.

NANU : Șase ? Al dracului, șase ăsta. Nu pot să-l sufăr.

BELCOT : Un număr ca oricare altul.

NANU : Nu-mi place cifra. Nu numărul. Numerele sînt schimbătoare. Cifrele sînt veșnice. Dar pendula asta e de prost-gust.

BELCOT : E o piesă de familie. Cred că are aproape o sută de ani.

NANU : O sută de ani de prost-gust.

BELCOT : Cred că nu te pricepi prea bine la pendule.

NANU : Mă pricep foarte bine. Într-o vreme, m-au preocupat pendulele. Și am citit tot ce e în legătură cu pendulele.

BELCOT : Cu mecanismele.

NANU : Cu pendulele. Sper că m-am exprimat destul de clar. De fapt, în camera asta n-ar trebui să fie pendulă. Face prea mult zgomot. Și mai și hîrlie. De ce n-o arunci la gunoi ? Ei ?

BELCOT : Poftim ?

NANU : Ei ?

BELCOT : Nu-nțeleg. A, pendula. Mie-mi place.

NANU : Nu mă interesează pendula. Și nici dacă-ți place sau nu.

BELCOT : Nu-nțeleg nimic. Ce dorești ?

NANU : Ți-am spus la telefon. De cite ori trebuie să-ți spun un lucru atît de simplu ? Nu știu cît e onorariul dumatile. Dar ți-l plătesc triplu.

BELCOT : Un savant, plin de bani ? Asta e o noutate pentru mine.

NANU : Cred că nu e singura. E de ajuns să faci cîteva duzini de invenții ca să te umpli de bani.

BELCOT : Duzini ?

NANU : Întoideaua înțelegi așa de greu ? Sau faci o excepție pentru mine ? Ei ?

BELCOT : La ce-ți trebuie o consultație juridică ? Zici că ai cîteva duzini de invenții. Atunci, ești informat.

NANU : Mda... Și ți-a mers vestea că ești un avocat mare. Îmi închipui cum trebuie să fie ălalți. Mai mititei. Ți-am spus ceva de invenții, la telefon ?

BELCOT : Dar ce mi-ai spus ?

NANU : Dumnezeuule... E fără leac. Ți-am spus de o descoperire. Iar nu de niște prăpădite de invenții. De o mare descoperire. E clar ? Statutul juridic, sau așa ceva. Ceva care să apere descoperirea. O mare descoperire, dacă poți să pricepi chestia asta.

BELCOT : Juridic, nu există descoperiri mari. Sau mici. Există descoperiri — și atîta tot.

NANU : Nu fi prost. Cred că nu se cade să-ți spun așa. De la prima întîlnire.

BELCOT : Cred și eu.

NANU : Îmi cer scuze. E-n regulă. Acum, mă întorc și zic. Vreau să-mi fie apărată. Juridic. Descoperirea. Să n-o poată fura nimeni. Înțelegi ? Fura. Cunoaști vreo teorie de geniu ? Să zicem... Ce să zicem ? Teoria relativității. Ei, uite așa ceva. Poți să aperi ? O chestie atît de monstruoasă ?

BELCOT : Ai făcut dumneata așa ceva ?

NANU : Altfel, la ce mi-aș pierde vremea aici ?

(Pendula bate o singură dată. E un sunet prelung, aproape un vaiet, care se stinge brusc.)

BELCOT : Cred că înțeleg.

NANU : Slavă Domnului.

BELCOT : Nu știu. E vorba de lucrarea pe care o faci cu Mihu ?

NANU : S-a și auzit ?

BELCOT : Am un tic. Îmi place mai întîi să știu. Și pe urmă să stau de vorbă.

NANU (*ușor absent*) : Bravo. Nu-mi place chestia asta.

BELCOT : Preferai un avocat naiv, nu-i așa ?

NANU : Mă lasă rece. Cum sînt avocații. Am simțit eu ceva. E cam frig aici.

BELCOT : Îmi place focul de lemne. Nu pot să sufăr caloriferele.

NANU : Și pendula asta blestemată... Mai am nevoie de o lună. Sau de o lună jumate. Și, atunci, lucrarea mea o să fie gata. Poate, prea tîrziu.

BELCOT : Nu-nțeleg.

NANU : Iarăși ? Nu-mi place că s-a auzit de lucrarea mea. Ce dracu'... E atît de simplu. Înseamnă că a trecut la fapte. Își pregătește terenul, sau așa ceva. E clar ?

BELCOT : Nu e asta.

NANU : Dar ce e ?

BELCOT : Lucrarea mea. Așa ai spus ?

NANU : Și cum ai fi vrut să spun ?

BELCOT : Lucrarea noastră. În cel mai fericit caz.

NANU : Hopa ! Hai, că ești tare. Foarte tare. Adică, a mea și a dumatile ?

BELCOT : Nu m-ai înțeles. N-are importanță. Adică, ce vrei ? Să ai niște acte în regulă că lucrarea e a dumatile ? Așa e ?

NANU : Da.

BELCOT : Înainte ca lucrarea să devină publică ? Așa e ?

NANU : Da.

BELCOT : De ce ?

NANU : Există un pericol. Ca lucrarea mea să fie furată. Ar fi un motiv, nu-i așa ?

BELCOT : De cine ?

(Pendula bate de două ori. Primul sunet e clar și scurt. Al doilea e un vaiet.)

NANU : De Mihu. E un fel de asistent de-al meu. Au vrut să-l dea afară. Dar mi s-a făcut milă de el. Și l-am oprit. E

singurul care știe de lucrare. Nu e chiar tot. E prea timpit pentru asta. Dar mai știe cîte ceva. A și început să acționeze, nu-i așa? Exact cum m-am gîndit. Mai întîi răspindește un zvon. Sînt periculoși. Idioții aștia. Au o violenție de fiară. Mi-e teamă de el. Ca să fiu sincer. Poate, e-o prostie.

BELCOT: Mai există un pericol.

NANU: Încă unul? Nu m-am gîndit. Ce dracu' mai poate să fie?

BELCOT: Nu e clar?

NANU: Ce să fie clar? Nu-nțeleg nimic.

BELCOT: Observ. Ai momente cînd înțelegi foarte greu.

NANU: Lasă asta. Care e pericolul?

BELCOT: Ca lucrarea să fie furată.

NANU: Ești prost? Sau te prefaci?

BELCOT: Ca lucrarea să fie furată. Lui Mihu. De dumneata.

NANU (*incet*): Ești nebun?

BELCOT: Nu. Dar cred că dumneata nu ești decît o firmă. Iar tot restul e Mihu.

NANU: Te-a plătit scump pentru asta?

BELCOT: Ai aranjat să fie dat afară. Ca să ai prilejul să fii generos. Și să pui gheara pe Mihu. Restul e un joc de copii. Angajezi un avocat, îl acuzi pe Mihu de furt și devii genial. E drăguț. Tac, pac, și-ai devenit genial. Hahaha!

Intuneric.

Undeva, departe, se aud bătăile pendulei. Bătăile pendulei se sting.

6

Liniște. Cineva bate darabana.

Lumină. Camera.

BELCOT: Nanu a fost asasinat. Acum două zile.

FABIAN: De unde știi?

BELCOT: Sînt avocat.

FABIAN: Hai, că ești tare. Pe cuvîntul meu că ești tare. Vine miliția la voi, nu? Și vă zice: uite, maestre, a mai fost omorît unu'.

MAIORUL: Poate, să beau, totuși? Un pic de citronadă. Dar o să fie și mai rău. Nu s-a făcut nici un secret. Din crima asta.

FABIAN: De ce?

MAIORUL: Cum?

FABIAN: Nimic. Ce sări așa la mine?

MAIORUL: Din entuziasm. Mi-a plăcut înțelegerea asta: de ce. Te interesează mult secretele, nu-i așa?

FABIAN: Ești formidabil. Pe cuvîntul meu că ești formidabil. Cu vrei de la mine? Ai pătît vreodată chestia asta? Să fii prieten cu unu'. Hai, să nu ne încurcăm. Ai fost prieten. Sau l-ai cunoscut bine. E tot un drac. Poate. Și, pe urmă, s-auzi c-a fost asasinat. Atunci, ce vrei de la mine?

MAIORUL: Merge. Nici nu-i prea rău. Ca logică. A picurat? N-a picurat nimic.

DUDU: Așa e?

MAIORUL: Ce anume?

DUDU: A fost asasinat? Acum două zile?

MAIORUL: Da. Pe la nouă seara. Ploua. Atunci, ploua.

DUDU: Acum două zile?

MAIORUL: Da.

DUDU: Iar eu am fost în circiumă. Și am băut ca un porc. Poate, nu chiar ca un porc. Dar am băut o grămadă. Mai întîi, am ras niște coniacuri. Și, pe urmă, am băut și vreo două sticle de vin.

MAIORUL: Trei.

DUDU: Trei? Poate c-au fost și trei. Dracu' le mai știe. Că am băut pentru ăla micu'. Și ca nașterea să fie ușoară. Mai erau încă vreo patru microbiști cu mine.

MAIORUL: Cinci.

DUDU: Cinci? Poate c-au fost și cinci. Va să zică, eu beam. În circiuma aia nenorocită. „Oituz“, sau cum îi zice? „Oituz“. Iar ăla-l omora pe Nanu.

MAIORUL: E-n regulă.

DUDU: Poftim?

FABIAN: Ia taci puțin. C-o să te îmbolnăvești de lumbago. Ce-i în regulă?

MAIORUL: Bravo, Dudule. Bravo, bătrîne. Îmi dai voie să-ți spun bătrîne? Nu te superi? Mulțumesc. N-ai probleme. Gata. Ai un alibi.

FABIAN: Ce are?

MAIORUL: Un alibi.

BELCOT: Un alibi? Pentru Nanu?

MAIORUL: Da.

7

Intr-o cabană.

Intuneric. Fascicul de lumină pe arlechinul din stînga. La masă stau Nanu și Dudu. Zgomotul ploii, acompaniat de un foșnet de copaci. Prin zgomotul ploii și al copacilor se aude, tot mai distinct, zgomotul unei mașini.

DUDU: Mai vine cineva.

NANU: Poate.

DUDU: N-ai auzit?

NANU: Mașina?

DUDU: Mașina.

NANU: Mai sînt niște cabane. Mai sus.

DUDU: N-am știut de ele.

NANU: Sînt patru. Pe partea stîngă. După ce treci de pădure. Așezate în scară. Și mai este una. Pe dreapta. Trebuie să treci un pod de lemn. Cu barele sculptate.

DUDU: Sculptate?

NANU: A stat un sculptor pe-aici. Vreo trei-patru luni. Și, de cîte ori ajungea la pod, lucra puțin la barele alea. Pînă la urmă, le-a terminat.

DUDU : Cum dracu', de-ai găsit cabana asta?
NANU : Am găsit-o. Hai, că e tare. Nu prea se vede de pe șosea, este ?
DUDU : Eu n-am văzut-o. Și vii des pe-aici ?
NANU : Cînd plouă. Toamna sau primăvara. Mai ales toamna. Plouă frumos aici.
DUDU : Tot dracu' ăla e. Mie nu-mi place ploaia.
NANU : Serios ?
DUDU : Îmi place cînd e cald tare. Să mă duc la ștrand. Și să beau o bere.

(Zgomotul mașinii se depărtează).

NANU : Noroc.
DUDU : Noroc. Nanu ?
NANU : Da.
DUDU : De ce m-ai adus aici ?
NANU : S-auzi și tu. Cum plouă. Cum plouă toamna.
DUDU : Puteam s-aud și acasă.
NANU : Acolo e altfel de ploaie.
DUDU : Mda. Nu pricep nimic. Ascultă.
NANU : Da.
DUDU : Dacă eu aș fi Nanu...
NANU : Da.
DUDU : Iar tu ai fi Dudu...
NANU : Da.
DUDU : Eu n-aș avea de-a face cu tine.
NANU (rîzînd ușor) : Ești un caraghios. Mie-mi place. Să stai cu tine.
DUDU : Că, ce sînt eu, pe lingă tine ? Un vierme nenorocit. Un gîndac.
NANU : Termină.
DUDU : Să termin ? Hahaha ! Abia am început ! Trebuie să-mi descarc și eu sufletul, odată și odată. Că sînt și eu om ! Dar și gîngăniile astea sînt fel de fel. Că și omul e o gînganie. Dacă stai s-o ici științifice.
NANU : Vorbește mai încet. Nu se mai aude ploaia.
DUDU : Mai încet ? Trebuie să urlu ! Să m-audă tot omu' ! Ascultă-mă. Nanule. Ascultă-mă bine. Stai să mai beau ceva. Noroc.

NANU : Poate, nu mai bei !
DUDU : Mai beau. Trebuie să mai beau. Ca să am curaj. Să spun adevărul. Că e greu, mă. Pe cuvîntul meu că e greu. Încă o gură și gata. Pot să-i dau drumu' ? Noroc.
NANU : Dacă ții neapărat. Noroc.
DUDU : Nu te uiți cu scîrbă la mine. Asta e : *nu te uiți*. Crezi că nu știi ? Așa zici tu ? Că habar n-am ? Ce sînt eu ? Unu' care șterge prafu-n laborator. Și mai apasă un buton, două. Spanac ! Ca să nu zic altfel. Un gîndac. Care se tîrăște pe lingă o călimară. Din care curge aur. Și care calcă și el eu băgare de seamă. Ca să nu-și bage picioarele în aur.

NANU : A trecut o mașină.
DUDU : Poftim ?
NANU : A trecut o mașină. Pe podul de lemn.
DUDU : Mă-nvîrtesc, dar nu-mi vine să pun mina pe adevăr. Poate, să mai

ceva ? Noroc. Ce ești tu, pentru mine ? Asta vreau să zic. Ai fost student și ai cunoscut un nenorocit de laborant. Pe urmă, ai ajuns mare. Și l-ai tras pe laborant de păr. L-ai tîrît pe nenorocit după tine. L-ai făcut om. Adică, laborant-șef. Leafă mare. Ai vorbit cu directoru'. Și mi-a dat și casă. Tu ești Dumnezeuul nostru. Așa zice nevastă-mea. Zici că e prea mult ? Nu e. Să mă ia dracu', dacă te mint. Nu e asta.

NANU : Nu-nțeleg.
DUDU : Ce nu-nțelegi ?
NANU : Gata ? Nu mai plouă ?
DUDU : M-ai adus la institut. M-ai făcut laborant-șef. Mi-ai dat casă. Înțeleg. Ai aruncat o grămadă de aur. Într-o grămadă de... Nu pot să zic vorba asta. Pentru că e vorba de mine. Dar îmi ești prieten. Și, asta nu-nțeleg. De ce ? Cum poți fi prieten cu un nenorocit ca mine ? Cu o gînganie. Stai să mai beau puțin. Noroc.

NANU : Parecă nu se mai aude.
DUDU : Cum ? Nu-nțeleg. N-are nici o importanță. Auru-i aur. M-ai îmbrăcat în aur. Moral și material. Dar îmi ești prieten. Singurul meu prieten. Și, asta nu-nțeleg. Nu pentru că sînt timpit. Nimeni nu poate să-nțeleagă. Un geniu, prieten cu un laborant-șef. Făcut de el laborant-șef. Nici nu trebuia să te uiți la mine. Trebuia să-mi dai cîte una peste bot. Din cînd în cînd. Asta e tot. Și-mi ești prieten ! Tu, mie ! Hahaha ! Rid ca un dobitoc. O gînganie nenorocită. Prieten cu Nanu ! Marele Nanu !

NANU : Tu mai auzi cum plouă ?
DUDU : Poftim ?
NANU : Mai auzi cum plouă ?
DUDU : Las-o dracului de ploaie.
NANU : Nu se mai aude. Poate că s-a oprit. Păcat.
DUDU : Asta e ! Să cînt ceva. Hahaha ! De mahala, mă. Vai de sufletul nostru... Nu-l știi ? (Cîntă.)

E un gîndac bătut de ploi
(Și mult mai rar de grindină).
Gîndacu-i leoaică de noroi
(Și mult mai rar de grindină),

De sus tot curg găleți de ploi
(Și mult mai rar de grindină),
Se umple lumea de noroi
(Și mult mai rar de grindină),

Ce bine e să scapi de ploi
(Și mult mai rar de grindină),
Că tot te umpli de noroi
(Și mult mai rar de grindină).

Fir-ar al dracului de cîntec...

(Dudu se scoală în picioare. Intuneric.)

NANU : Ce faci ? Ce, ești nebun ?

Zgomotul unei lovituri. Se sparge ceva de

PARTEA a II-a

1

Înțineric.

NANU : Ce faci ? Ce, ești nebun ?

(Zgomotul unei lovituri. Se sparge ceva de sticlă.

Liniște. Cineva bate darabana. Lumină. Camera.)

BELCOT : Un alibi ? Pentru Nanu ?

MAIORUL : Da. Ai scăpat de balamuc, bătrine. Mi-ai dat voie să-ți spun așa, este ?

DUDU : Poftim ?

MAIORUL : Ai fost la o petrecere. La „Oituz“. Între șapte și unșpe. Așa e ?

DUDU : Am băut pentru ăla micu'. Și ca nașterea să fie ușoară.

MAIORUL : Mă-ntreb dacă o să plouă. Astăzi. Tot trebuie să pornească. Și, nimic. O fi vreo păcăleală ?

DUDU : Ce alibi ?

MAIORUL : E o poveste încurcată. De asta v-am și adus. Pe toți trei. Aici.

FABIAN : Hai, că mi-a plăcut asta. Pe cuvântul meu că mi-a plăcut. Pe mine mă așteaptă meciul cu Spania. Iar eu trebuie să descure o poveste. Alte bancuri mai știi ?

MAIORUL : Bancuri ? ăsta e banc ?

FABIAN : Dar ce e ?

MAIORUL : O crimă. Ați aflat. Dacă nu mă-nșel. Nanu a fost asasinat. Acum două zile. E greu aerul. Întotdeauna e greu. Când trebuie să plouă. Și se tot amină, dracului... Asasinul se află aici. În camera asta. E unul dintre voi trei. Asta e povestea. Ți place ? Ți place povestea, Fabian ?

BELCOT : Unul dintre noi trei ?

MAIORUL : Am dreptul să vă rețin. Patruzeci și opt de ore. Și am să vă rețin. Îmi pare rău de cei doi. Pe care am să-i rețin degeaba. Dar trebuie să fiu sigur. Că n-o să scape. Asasinul. N-o să scape. E clar ?

FABIAN : Și meciul cu Spania ?

MAIORUL : Și, dacă ești dumneata asasinul ?

FABIAN : Asasinul ?

MAIORUL : Am spus : *dacă*. Ce vrei să-ți mai spun ? Treiștrei la sută ?

FABIAN : Hai, că e tare. Pe cuvântul meu că e tare. Treiștrei la sută. Și mai e și *dacă* ăsta. Patrușopt de ore ?

BELCOT : V-am spus eu. De la-nceput. Mai avem de stat.

MAIORUL : Nu se știe. Mare porcărie e cu ploaia asta.

DUDU : Nevastă-mea trebuie să nască. Și mi-a spus că moare. Dacă nu mă vede. Înainte de naștere. E o superstiție. Sau ceva mistic. Ea nu prea e științifică. Nevastă-mea, vreau să spun. E casieră. La cinematograful ăla. „Gioconda“.

MAIORUL : Am vorbit cu doctorul. O să ne anunțe. Când se va apropia momentul. Și-o să te duci acolo. Escortat. De trei oameni. Să nu încerci să fugi. ăsta e sfatul meu. Vor trage fără somație.

DUDU (*încet*) : În mine ? Și nevastă-mea ce-o să zică ?

MAIORUL : N-o să zică nimic. N-o să știe cine sînt cei trei.

DUDU : În mine... Da' ce, sînt prost ? Să fug ? Bine că mi-ai spus. A ! Hahaha ! Am un alibi. Așa ați spus ! C-am un alibi ! Hahaha ! E clar ? Unu' din ăștia doi l-a omorît pe Nanu ! Asasinule ! Nu eu ! Nu eu ! Eu am fost la „Oituz“ ! Am băut ca un porc. Hahaha ! Ca un porc ! Pe cuvântul meu. Porcul porcilor ! Eu am fost porcul porcilor ! Sînt curat ! Sînt liber !

FABIAN : Nu mai țipa. C-o să te-mbolnăvești de oreion.

DUDU : Ce ?

FABIAN : Sau de hernie de disc.

DUDU : A ! Ți-e frică ! Este, că ți-e frică ? Cincizeci la sută. Ai grijă ! Ți-a crescut procentul.

MAIORUL : Lasă-l naibii de alibi. De alibiuri ne arde nouă ?

DUDU : Am fost la „Oituz“. La circiumă ! Am băut ca un porc ! Hahaha ! Am și amestecat !

MAIORUL : Hai să vorbim despre altceva. ăsta e un lucru sfînt. Iar a dat tremurul peste mine. Și mi s-a uscat și gura. Și, dacă n-o să plouă ?

DUDU : Ca un porc. Pe cuvîntul meu. Ca porcu'... Da ! Am cinci martori. Cinci bucăți ! E, domn Belcot ? Hai, că ești avocat. Trebuie să mă aperi. Poate că scap.

MAIORUL : Lasă-l pe domn Belcot.

DUDU : Am nevoie de avocat.

BELCOT : N-am timp.

MAIORUL : La ce-ți trebuie avocat ?

DUDU : Am băut ca un porc !

MAIORUL : Am înțeles. Ai băut ca un porc.

Văd că ții mult la chestia asta.

DUDU : Alibiul.

MAIORUL : Lasă-l naibii de alibi. Ți-am mai spus. De ce să ne pierdem vremea de pomană ?

DUDU : Să vă spună domn Belcot !

BELCOT : N-am băut cu dumneata.

DUDU : Așa ! Criminalilor ! Vreți să-l îngropați pe Dudu ! Că e cinstit ! Faceți un atentat ! Mamă ! Dar eu am alibi ! Cinci bucăți ! Că am băut cu ei ! Tot timpul ! Minut cu minut ! Hahaha ! V-am ars !

MAIORUL : Tot timpul ?

DUDU : Tot timpul ! Ți pare rău, nu ? Hahaha ! Mă doare-n cot.

MAIORUL : Minți. Îmi pare rău că trebuie s-o spun.

BELCOT : Poftim ?

MAIORUL : Minte. Îmi pare rău că trebuie s-o spun. Ai lipsit o oră și un sfert. Între opt și jumătate și zece fără un sfert. Exact în timpul cînd a fost omorît Nanu. Și nu e frumos să minți. Ospătarul trebuia să plece. Dar știa că dumneata plătești. Și te-a așteptat. Și, cum ai venit, ți-a făcut plata. Mai ții minte ?

DUDU : Da.

MAIORUL : Vezi ? Poți să-mi spui și mie pe unde ai umblat ?

DUDU : Pot. Am fost imoral. Înțelegi ? Nevastă-mea e la maternitate. Iar eu ? M-am luat după o pusi. Că am ieșit să iau aer. Care simțeam, dacă mai beau un coniac, of, Doamne... A dracului, băutura asta. Rea. Da' și bună. Că trece o pusi. Avea ceva de satană. Mai ales la... n-am vorbe, înțelegi ? Eu, haț după ea, și dă-i din tranca-fleanca. Ea, nimic, și pe urmă...

MAIORUL : Și zici că asta e un alibi ?

DUDU : Eu ? Am zis eu așa ceva ?

BELCOT : Nici eu n-am alibi.

MAIORUL : Știu. Trebuia să mergeți la un concert. Aveți abonament la Filarmonică. Dar nu v-ați mai dus. Ați rămas acasă. În ultimii ani, vi s-a întîmplat destul de des. Să renunțați la concerte. Și să rămîneți acasă. Singur. Dacă nu mă-nșel.

BELCOT : E o poveste încurcată.

MAIORUL : Presupun. Și nu e cazul să mi-o spuneți acum.

BELCOT : Nu e.

FABIAN : Iar eu am fost în parc. M-am plimbat pînă la douășpe.

DUDU : Pe ploaie ? Hahaha ! N-ai făcut și plajă ?

MAIORUL : Așa face. Înaintea unui meci mare. Se plimbă. Noaptea. Prin ploaie. Cînd plouă. Acum, nu plouă. Dar asta nu e un alibi.

FABIAN : Nu e. Mai ales că m-am și plimbat pe lîngă locul crimei.

MAIORUL : Te-ai plimbat în parcul Ioanid ?

FABIAN : Da. Și, pe urmă, am fost la „Oituz“. Am băut un coniac. Nu știu de ce. Ploua. De asta. De altceva. Nu interesează pe nimeni de ce. De ce am băut. Pe urmă, am mîncat ceva. Și am băut un pahar de vin. Și, pe urmă, încă unul.

MAIORUL : Nu l-ai văzut pe Dudu ?

DUDU : Minte.

FABIAN : „Oituz“ are niște nișe. Și eu nu mă uit la nimeni. Nu vreau să fiu recunoscut.

MAIORUL : Bine faci. N-aveți nici un alibi. Știam că n-aveți nici un alibi.

FABIAN : S-a dus meciul cu Spania.

MAIORUL : Poate. Mai sînt cîteva ore. Pînă pleacă avionul.

BELCOT : Cîteva ore ? Asta e tot ce vă trebuie ?

MAIORUL : Poate. Vă gîndiți la proces ?

BELCOT : Procesul e mîine.

MAIORUL : Îl cîștigați ?

BELCOT : Aia trei au uitat de niște scrisori. Acolo scrie clar. Că habar n-au avut de roman. Romanul i-a și surprins. Deci, n-a fost scris de nici unul dintre ei.

MAIORUL : Au uitat ? De scrisori ?

BELCOT : Altfel, le-ar fi distrus. Sînt niște tipuri de duzină. Niște găinari. Nici măcar nu și-au imaginat. Proporțiunile scandalului. Scrisorile le-am găsit în arhiva unei reviste literare.

MAIORUL : Ați simțit asta ? Că există probe ?

BELCOT : Am simțit că sînt găinari. Niște probe există întotdeauna. E o chestie de rutină. Să dai de ele. Este ?

MAIORUL : Curios.

BELCOT : Ce anume ?

MAIORUL : Sînteți un om foarte ordonat. Și organizat. Aproape rigid. Se pare că asta nu place femeilor. La dumneavoastră. Și, totuși, mergeți pe intuiție.

BELCOT : E o poveste veche.

MAIORUL : Încurcată ?

BELCOT : Încurcată. S-o lăsăm baltă.

MAIORUL : E-n regulă. Unul dintre dumneavoastră trei l-a omorît pe Nanu. Există o dovadă. Dar dovada nu e probă. Și nu există nici un mobil. Vizibil. Pentru nici unul. Dintre dumneavoastră trei. Fișie aerul. A început să fișie aerul. Poate c-o să plouă. Păcat. Păcat că l-a omorît pe Nanu. Cel care l-a omorît. Veți rămîne aici.

BELCOT : Într-o cameră ?

MAIORUL : Da.

BELCOT : Toți trei ?

MAIORUL : Da.

BELCOT : De ce ?

MAIORUL : Pentru că doi dintre dumneavoastră știu. Că sînt nevinovați. Și, poate că mă ajută. Să-l descopăr pe asasin. Vă salut. (Maiorul se întoarce brusc și pleacă.)

2

Liniește, Fabian bate darabana. Se oprește. Se uită la Belcot.

FABIAN : Nu-ți mai plac concertele ?

BELCOT : Nu.

FABIAN : Păcat.

BELCOT : Poate. Eram la mare. Într-o vară.

Era pe la zece dimineața. Stăteam la debarcader. Și mă uitam cum plouă. Era o ploaie nenorocită. Măruntă. Și deasă. Și se auzea fiștiul mașinilor. În fine. De atunci, nu pot să sufăr muzica.

DUDU : Mie-mi place să zdrăngăne ceva.

BELCOT : Ești un om fericit. Asta e clar.

DUDU : Eu ? Hahaha ! Sint tragic. Dar știi ce tragic sint ? Te-apucă groaza. Fabian !

FABIAN : Zi domnu' Fabian, că nu-ți fac nimic. În cel mai rău caz, maestre.

DUDU : Hahaha ! Ești tare ! Hahaha ! Voi l-ați omorît pe Nanu ! Criminalilor ! Ce-s prost ? Dudu nu e prost ! Dudu știe tot ! Dudu vede tot ! Și mușcă ! Adică, eu n-am văzut, nu ? Că maioru' făcea şușumușu cu voi. Că unu' e avocat, că altu' e mare, că dă-i cu muzica. Iar eu să fiu criminalu', nu ? Nu ! Vă omor !

FABIAN : Deodată, sau pe rînd ?

DUDU : Cum ?

BELCOT : Lasă-l, Fabian.

DUDU : Pe mine ? Ajutor !

FABIAN : Ce zbieri, mă ? Ai limbrici ?

DUDU : Mie-e frică de voi. Că nu știu care e criminalu'.

BELCOT : Poate că ești dumneata.

DUDU : Exclus. Domn Fabian !

FABIAN : Ce vrei ?

DUDU : Ai fost prieten cu Nanu ?

FABIAN : Am fost. Și, ce-i cu asta ?

DUDU : Ciudat.

FABIAN : Ce-i ciudat ? Că am fost prieteni ? N-ai avut niciodată meningită ?

DUDU : Nu. Dar am auzit că e o boală grea. Nu e la cap ? E la cap. Știi că lui Nanu îi plăcea fotbalu' ?

FABIAN : Am jucat împreună. Cînd eram puști.

DUDU : Ciudat. Foarte ciudat.

FABIAN : Zi odată și termină. Că iar încep să strănuți.

DUDU : Nanu mergea la meciuri. Și, din cînd în cînd, mă lua și pe mine. Că, altfel, mergeam singur. Eu singur și el singur. Dar, din cînd în cînd, mă lua cu

el. Și după meci mergeam la circiumă. Și ziceam cum a fost cu golu' ăla. Sau cu arbitru'. Și vorbeam mult de tine. De dumneata, vreau să zic.

BELCOT : Dumneata sau Nanu ?

DUDU : Amîndoi. Că la fotbal mă pricep și eu. Sint microbist de cînd mă știu. Și Nanu zicea că, dom'le, formidabil e Fabian ăsta. Și formidabil și extraordinar. Și că e cel mai bun din Europa.

FABIAN : A zis el asta ?

DUDU : Să mă trăsnească, dacă te mint. Dar nu mi-a spus că te cunoaște. Niciodată ! Înțelegi ? Niciodată. Pricepi ceva ? Că eu nu pricep nimic.

BELCOT : Sst !

DUDU : Ce e ?

BELCOT : Vine cineva.

DUDU : Umlă o grămadă. Pe coridorul ăsta.

FABIAN : Nu umblă nimeni.

DUDU : Nimeni ? Ei, cum dracu'...

BELCOT : Nu umblă nimeni. E cineva. care vine la noi.

DUDU : Al patrulea ? O fi și un al patrulea. L-or fi găsit acum.

BELCOT : Nu-ți face iluzii.

FABIAN : Crezi că au aflat ?

BELCOT : Poate.

DUDU : Cine e criminalu' ? Care ești criminal, mă ?

3

Pașii se opresc. Ușa se deschide. Un moment de tăcere. Dudu izbucnește în ris : în cameră intră plutonierul.

DUDU : A venit criminalu' ! Asta e criminalu' ! Inghite victimele și-și umflă burtă. Hahaha ! Rid prea mult. De ce dracu' oi fi rîzînd așa de mult ?

PLUTONIERUL : Taci, mă, moacă. (Ton solemn.) Am primit ordin să vă păzesc. Asta e situația. Trebuie să vă păzesc.

DUDU : Ne omoară ?

PLUTONIERUL : Cine să vă omoare ?

DUDU : Criminalu' !

PLUTONIERUL : Care criminal ?

DUDU : Țăla.

PLUTONIERUL : Țăla ?

DUDU : Țăla.

PLUTONIERUL : N-oi fi tu ? Țăla. Tfu, Doamne, iartă-mă. Că n-am voie să vorbesc despre asta. Mai bine să tăcem. dracului, din gură. Nici așa nu e bine. Domn Fabian !

FABIAN : Da.

PLUTONIERUL : N-ați mîncat biscuiții.

FABIAN : Nu mi-e foame.

PLUTONIERUL : Nici oranjada n-ați băut-o.

Dar regimu' ?

FABIAN : Dă-l dracu' de regim.

PLUTONIERUL : Da. Înțeleg. E greu aici, nu-i așa ? Poate, vă întindeți un pic ? Odiuhua e mama... Vorbesc și cu ea o babă. Zi, mă, ăla, care ești criminal. Că stau doi oameni din cauza ta aici. Ei, drăcia dracului... Criminal, domnule... Uf ! Iar am dat din gură. Și mi-a spus maioru' : stai și taci. Păzește-i și gata. (Lui Dudu.) Să nu rizi ! Dudu sau cum te cheamă.

DUDU : De ris îmi arde... Îmi tremură creierii de frică.

PLUTONIERUL : Frică ? E grozavă frica asta. Dar ce pot să-ți zic ? Dacă ești tu criminalu' ? Tfu ! Iar dau din gură. Sst. Liniște. Adică, nu. Fiecare poate să spună ce vrea. În afară de mine.

DUDU : Mi s-a făcut frică. Nu știu de ce dracu'. Dar mi s-a făcut frică. Dar am un avocat aici. Și, avocatul o să mă apere. Ce-i aia că n-ai timp ? Avocatul trebuie să aibă timp. Ei, comedie... Îți dau bani ! Cît vrei ! (Început de tocmală.) Cît vrei ?

BELCOT : Ce vrei să fac cu banii dumitale ?

PLUTONIERUL : Cum ? Tfu ! Iar mă bag în vorbă. E bine să ai o grămadă de bani.

DUDU : Îi dai pe femei.

BELCOT : Femeile mă obosesc.

FABIAN : Te obosesc ? Nu m-am gândit niciodată la asta. Că femeile pot să te obosească.

BELCOT : Era să fac o mare porcărie. Am vrut să mă las. De avocatură. Tot atunci. Când am fost la marc. Și am stat la debarcader. Pe ploaia aia mărunță. Înțelegi ?

FABIAN : Îmi place când plouă.

PLUTONIERUL : Și la meciuri ? Ce te faci la meciuri ?

FABIAN : Îmi place să mă plimb prin ploaie. În noaptea aia m-am plimbat mult. Când a fost omorît. Nanu. Era o ploaie deasă. Un felinar avea geamul spart. Geamul dinspre lac.

BELCOT : Lingă podețul de lemn ?

FABIAN : L-ai văzut ?

BELCOT : E spart de vreo lună.

FABIAN : Hai, că e tare. Pe cuvîntul meu că e tare. Îți place parcul Ioanid ?

BELCOT : Stau prin apropiere.

FABIAN : Mda. Înțeleg.

DUDU : Domn Belcot ! Mă aperi ? Hai, că te rog. Pe cuvîntul meu că te rog.

PLUTONIERUL : Mai taci din gură. Mai lasă-i și pe alții.

DUDU : Dumneata să nu mă-nveți pe mine. Că eu sînt laborant-șef. Să-ți intre bine-n cap. Că pot să-ți fac și o bucurie. Ei, comedie... Domn Belcot ! Mă aperi ?

PLUTONIERUL (lui Belcot) : Nu-l apăra, dom'le. Dă-l dracu'. (Lui Dudu.) Pardon, mă. Că n-am voie să vorbesc așa.

DUDU : Mă aperi, domn Belcot ?

BELCOT : De ce să te apăr ?

DUDU : De ce ? Stai, că-ți explic. Mii și milioane de oameni au luptat pentru libertate. S-a vărsat și sînge și s-au făcut fel de fel de chestii. Iar Dudu să fie închis ? Unde e dreptatea ?

BELCOT : Ce zici că e avocatul ? Un scut ?

DUDU : O pavăză !

BELCOT : E o sabie !

PLUTONIERUL : Pss... Mai zi o dată. Hai, că pe asta n-am mai auzit-o.

BELCOT (rîzind ușor) : Ești un caraghios. Dar asta e situația. N-ai mai auzit-o. Nici n-aveai de unde. Am fost și eu un scut. Și veneau tot felul de gunoaie. La mine. Să-i salvez.

DUDU : Ai avut mulți clienți ?

BELCOT : Clienți ? Fie și clienți. (Ride ușor.) Poate că ai dreptate. Am avut destui. Veneau cu haita, să-i salvez.

FABIAN : Și ceilalți avocați ? Aia nu-i salvau ?

BELCOT : Ceilalți îi apărau. Eu îi salvam. Înțelegi ? Dar s-a întîmplat povestea aia de la mare. Eram la Mamaia. O vacanță de vreo săptămînă. Acolo m-a găsit unu'. Nu contează cum îl chema. Țin minte că era un bărbat înalt și suplu. Era îmbrăcat cu un pulover alb. Și avea niște pantaloni albaștri. Și era palid. Avea ceva special. În culoarea feței. Parcă s-ar fi frecat mult cu zăpadă. S-a apropiat de mine și mi-a spus atît : „Salvează-mă”. Stăteam singur. Pe o terasă. Și beam ceva. Nu mai țin minte ce. N-am știut nici a doua zi ce am băut. Era întuneric. Acolo unde stăteam. Era la patru, cîinci pași de mine. Cînd l-am văzut. S-a apropiat de mine și mi-a spus : „Salvează-mă”. Încet. Și, poate, chiar calm. Nu știu.

FABIAN : L-ai salvat ?

BELCOT : Nu.

FABIAN : Păcat.

PLUTONIERUL : E, nici dumnealui nu poate să le facă pe toate.

DUDU : L-ai spus : nu vreau ?

BELCOT : Nu i-am spus nimic. L-am lăsat să vorbească.

FABIAN : A vorbit mult ?

BELCOT : Nu prea. Cunoșteam cazul. Și nu prea l-am auzit. Îi ascultam vocea. Simțeam că trebuie să-i ascult vocea. Avea niște sunete speciale. Un fel de murmur. L-am promis că-i răspund a doua zi. La prînz. A doua zi, a început să plouă. Și m-am dus dimineața la debarcader. Pe drum m-am oprit. Lingă un pîlc de copaci. Mă opream mereu lingă pîlcul acela de copaci. Sînt niște tei. Lingă tei era trasă o mașină a „Salvării”. Da. Știi, cutiile alea pe roți. Doi sanitari ajutau o femeie să se urce în mașină. Abia se ținea. M-am și întrebât : de ce n-o pun pe targă ? Abia scăpase de moarte. O tentativă de omor. Pe urmă, l-am văzut și pe criminal. Avea cătușe la mîini, și era escortat de doi mili-

țieni. Îi chema... N-are importanță cum îl chema. Îl salvasem, pe vremuri. Fusese vorba tot de o tentativă de omor. Eu l-am salvat. Femeia tocmai se urca în mașina „Salvării“. Femeia pe care a vrut s-o omoare. Dar în mașină parcă s-a muiat. Și un sanitar a luat-o în brațe. Poate că leșinase. Pe urmă, m-am dus la debarcader. Eram singur și nu azeam decît ploaia. Și fișitul mașinilor. Îmi suna tot timpul în cap vocea lui. A bărbatului acela înalț și suplu. Cel care venise în ajun la mine și-mi spusese atît: „Salvează-mă“. Îmi suna tot timpul în cap vocea lui. De atunci, nu pot să sufăr muzica. Am simțit că vocea lui îmi vorbește. Și mi-am dat seama că e vinovat. Și că trebuie să-l condamn. Pînă atunci, nu m-a interesat asta. Dacă e vinovat sau nu. Mă interesa să salvez. Dar, atunci, parcă s-a rupt ceva în mine. Și m-am întreb: ce salvez? Pentru ce salvez? Pe cine? De cine?

FABIAN: Ce a făcut?

BELCOT: O crimă.

DUDU: Și el?

BELCOT: Și el.

PLUTONIERUL: Da' mulți criminali ai cunoscut, dom'le.

BELCOT: Veneau la mine. Să-i salvez.

FABIAN: Și a venit și el.

BELCOT: Și a venit și el. Cunoșteam victima. Oarecum. Era vorba de o femeie. Tot de o femeie. Dar de o altfel de femeie. O văzusem din cînd în cînd la Ateneu. Se gîdea întotdeauna la ceva. Și te privea într-un fel anume. Și nu puteai să-ți dai seama de un lucru: ce culoare aveau ochii ei. Poate că aveau altă culoare decît sîntem obișnuiți. Am vrut să mă apropiu și să-i spun... Dar nu știam ce dracu' să-i spun. Poate că m-aș fi apropiat, cîndva, de ea. Și aș fi găsit niște vorbe. Dar nu s-a mai putut. A fost găsită pe fundul unei bărci. În Cîșmigiu. Strînsă de gît. Destul de trist, nu-i așa? Mă întrebam mereu: ce salvez? Pentru ce salvez? Pe cine? De cine?

FABIAN: Și, ce-ai făcut?

BELCOT: Am fost avocatul acuzării. M-am oferit singur. Pe gratis. Și individul a fost condamnat.

FABIAN: La moarte?

BELCOT: La moarte.

DUDU: Dumnezeu!... La asta te condamni?

Pentru o crimă. La moarte?

BELCOT: Nu întotdeauna.

FABIAN: Cum zici că arăta? Bărbatul acela.

BELCOT: Înalt și zvelt. Îmbrăcat cu un pulover alb. Și cu niște pantaloni albaștri. Și era palid.

FABIAN: Palid?

BELCOT: Da. Palid.

FABIAN: Ai fi putut să-l salvezi?

BELCOT: Da.

FABIAN: Și n-ai vrut?

BELCOT: Ce să salvez? Pentru ce să salvez? Pe cine? De cine?

FABIAN: Păcat. Mai trăia și acum. Hai, că e grozav să trăiești. Pe cuvîntul meu că e grozav.

BELCOT: Este.

FABIAN: Este?

BELCOT: Este.

FABIAN: Dar u-ai vrut să-l salvezi.

BELCOT: Nu.

FABIAN: Nu.

BELCOT: Trebuie să faci dreptate. Oricît ar costa.

PLUTONIERUL: Mai dă-o dracului de dreptate. Ce, prețul nu contează?

BELCOT: Nu. Un avocat nu trebuie să apere. Trebuie să condamne. Întotdeauna e ceva care trebuie să fie condamnat. Asta e dreptatea. O sabie.

DUDU: Brr... Da' grozav ești, dom'le! Să mă ferească Dumnezeu să am nevoie de dumneata.

BELCOT: Să te ferească.

FABIAN: Acum, vin și te-ntreb. Ca un prost. Fă-te că plouă. Dacă e prea mare prostia. Prostia mea, vreau să spun. Nanu. Pe Nanu l-ai ajutat?

DUDU: Ești tare, maestre.

PLUTONIERUL: Așa face și pe teren. Să mă trîsnească, dacă te mint. Prinț, mă, ce vrei... Prințu-i prinț.

BELCOT: Nanu?

FABIAN: Nanu.

BELCOT: Nanu e un nemernic.

DUDU: Poate.

PLUTONIERUL: Taci, mă. De morți? Așa vorbești tu de morți? Măgarule... Pardon, mă. Că n-am voie.

FABIAN: Te-a făcut om, mă.

DUDU: Dar prețu'? La asta nu te gîndești?

FABIAN: Hai, că l-ai și plătit. Zi-o și pe asta. Că l-ai plătit tu pe Nanu. Hai, că pe asta n-am auzit-o încă.

DUDU: Și dacă e adevărat? Că a trăit cu nevastă-mea? De asta ce mai zici? Ți-ar conveni?

FABIAN: Mie? Hai, că ești grozav. Pe cuvîntul meu că ești grozav. Sau ești prost. Și dai din gură să te afli în treabă.

BELCOT: N-am auzit de asta.

DUDU: Da' ce, parcă a auzit cineva? Ce, Nanu e prost? Și, ce e nevastă-mea, pentru el? Una, acolo. Da' am simțit eu ceva. Da' ca a zis că nu-i așa. Că nu-i place Nanu. Minte. Și mă bagă la bănuiele. Cum 'dracu' să nu-i placă? Adică, eu îi plac și Nanu, nu? Dar copilul e al meu. Hahaha! Precis că e al meu! Nanu a lipsit două luni din țară! Hahaha!

PLUTONIERUL: Mai și rîzi.

DUDU: Rid? De unde știi că rid?

FABIAN: Rîzi. Asta e o mare porcărie. Că rîzi.

BELCOT: Nu cred. E o chestie prea mărunță pentru el. Familia lui Dudu. Spănac.

DUDU : Adică, mie poate să-mi placă ne-
vastă-mea, da? Iar lui Nanu — nu?
PLUTONIERUL : Sst! Gura!
BELCOT : A pregătit o mare lovitură. Nanu,
vreau să spun. A aranjat ca Mihiu să fie
dat afară.
DUDU : Mihiu e un timpit.
BELCOT : Nu te supăra. Dar cred că dum-
neata ești un timpit.
DUDU : Serios?
BELCOT : Nanu a aranjat să fie dat afară.
Pe urmă, tot el l-a apărât. Pe urmă, a
lansat zvonul că Mihiu e prost. Și că-l
ține de milă. Dar l-a urmărit foarte
atent. Mihiu a făcut o descoperire de ge-
niu. Și Nanu a dat lovitura cea mare.
Cînd lucrarea era pe terminate. A spus
că i-e frică de Mihiu. Că Mihiu vrea să-i
fure lucrarea. Și a venit la mine. Să-mi
ceară asistență juridică. O mică escroche-
rie, nu-i așa? Și te transformai în geniu.
L-am lăsat să vorbească. Și l-am ascultat.
Vocea! Vocea, înțelegi! În rest, știam
totul. M-am informat. Întotdeauna mă in-
formez. Ca să nu mă ia prin surprindere.
Vreun detaliu.
FABIAN : Și, ce-ai făcut?
BELCOT : Aproape nimic. Nu știu dacă se
poate face ceva. Cred că Mihiu a pierdut
partida. Nu există nici o dovadă, nimic.
FABIAN : Nimic?
BELCOT : Nimic. În afară de vocea lui
Nanu. Care-mi spune totul. Mie. Dar asta
nu e o probă. În justiție.
PLUTONIERUL : Nu e. O fi bine? N-o fi
bine?
BELCOT : Păcat de Mihiu. Poate că e seli-
pirea vieții lui. Și acum va trăi ca o
umbră. Umbră propriei sale opere. Cam
pompos, nu-i așa? Nu știu cum s-o spun
mai simplu.
FABIAN : Nanu? Ascultă, maestre. Nanu a
fost un tip formidabil. Pe cuvîntul meu
c-a fost un tip formidabil. Toată viața
lui. Ascultă-mă pe mine. I-a înnebunit
pe profesori. Băieții ziceau că știe mai
mult decît ăla de matematică.
BELCOT : Fleacuri.
FABIAN : Cum, fleacuri? Să fii formidabil
e un fleac? Ai încercat vreodată chestia
asta? El a fost. Tare. Foarte tare.
BELCOT : Fleacuri. Din zece mii de elevi
formidabili, iese un cercetător. Și ăla, de
duzină.
FABIAN : A fost și în străinătate. La tot
felul de chestii. Congrese, reuniuni, înțe-
legi? A fost tare. N-ai ce-i face. Foarte
tare. Eu n-am fost niciodată așa. Și nici
n-am să fiu. De ce să te mint.
BELCOT : Fleacuri. Vin cu miile la con-
gres. Dintre care, vreo cîteva sute dau din
gură. Țin comunicări, asta vreau să spun.
Sute! Mihiu n-a fost la nici un congres.
Și la nici un simpozion.

FABIAN : Nicăieri?

BELCOT : Nicăieri. Trebuia să plece. O dată
sau de două ori. Și a plecat Nanu. În
locul lui.

FABIAN : Precis?

DUDU : Precis. Asta știu și eu. L-au șters.
Cică, de ce să plece un timpit. Și a
plecat Nanu.

PLUTONIERUL : Mda. Mă bag și eu ca
musca-n... să zicem, lapte. Că nu e bine
să-l vorbești de rău. Pe mortu' ăsta. Pe
Nanu. Dar, zic și eu. Îmi permiteți?

FABIAN : Zi.

PLUTONIERUL : Așa. Bun. ăla a fost un
nemernic. Nanu. Da' dacă n-a fost? Acu',
invers. A fost, dom'le, nemernic. Dar și
lucrarea a fost a lui. Ce, nu s-a mai vă-
zut? Putea?

BELCOT : Putea.

PLUTONIERUL : Atunci?

BELCOT : N-a fost.

PLUTONIERUL : Așa zici dumneata?

BELCOT : Da.

PLUTONIERUL : Iar eu zic altfel.

BELCOT : Nu contează ce zici dumneata.

PLUTONIERUL : Cum?

BELCOT : Nu contează ce zici dumneata. Și
nu e bine să te bagi în vorbă. Cînd nu
cunoști obiectul.

PLUTONIERUL : Da. M-ai pus la punct. Așa
se zice, nu? Ești dat dracu'. Iar eu sînt
prost. Dar unu' din voi trei e criminalu'.

DUDU : Taci! M-am liniștit și eu puțin...
Nu vroau! Nu vreau crimă! Taci! De ce
ne-au închis într-o cameră?! De ce nu
ne-au închis în trei?

FABIAN : Sst! Nu mai urla. O să faci colici
la burtă. Zi, plutoniere. Că ai mîncă-
rime.

PLUTONIERUL : Ce să mai zic? L-a omorît
careva din voi. E bine? Și l-a lăsat
acolo. În ploaie. Cu teasta făcută praf.
Pe treptele alea nenorocite. Și avea și in-
terese, nemernicu'. Asasinu'. Și, pentru
interesu' ăsta, a omorît un om. Geniu,
negeniu, da' l-a omorît. Și acu' mai vor-
biți și de altceva. Că m-am săturat.

BELCOT : Nu respecti ordinele maiorului,
amice.

PLUTONIERUL : Și, ce-ți pasă? Pe mine
mă beșteleşte. Și, ce te doare? Dar tot
am să-i cer ceva maiorului. Să-l păzesc
eu pe criminal. Cînd o să-l aducă la in-
terogatoriu. Și la proces. Care ești cri-
minal, mă? Gura! Vine maioru'! Drepti!
Nu. Nu trebuie să stați drepti. Stați cum
vreți. Asta e nenorocirea. (Răcind.) Ai
înțeles, mă?

(*Linște. Se aud pași rari. Pașii se apropie
încet.*)

DUDU : Maioru'? Vine maioru'?

Pașii s-au apropiat și mai mult. S-au oprit. Ușa se deschide încet. În pragul ușii e maiorul. Plutonierul ia imediat poziția de drepti.

PLUTONIERUL (răcnind): *Tovarășe maior! Plutonieru' Cucuvea raportează!*

MAIORUL (intrînd în cameră): *Lasă. Ce să mai raportezi? A început să plouă. Dar tot mai am gura uscată. Hahaha! Trece greu porcăria asta.*

PLUTONIERUL: *Plutonieru' Cucuvea raportează!*

MAIORUL (o voce, brusc, obosită): *Nu mai e nevoie.*

PLUTONIERUL: *Deloc?*

MAIORUL: *Deloc.*

PLUTONIERUL: *Care e criminalu'?*

MAIORUL: *Poftim?*

DUDU: *Criminalu'! Dumnezeuule...*

MAIORUL (plutonierului): *Ești liber.*

PLUTONIERUL: *Îmi permiteți să nu fiu liber?*

MAIORUL: *De ce?*

PLUTONIERUL: *Nu știu. Vreau să rămîn.*

MAIORUL: *La ce-ți trebuie?*

DUDU: *Criminalu'! Dumnezeuule...*

PLUTONIERUL: *Chiar. La ce-mi trebuie?*

Dar nu pot să plec.

MAIORUL: *Lingă Nanu s-a găsit o chitanță. De la dentist. Ploaia a șters totul. Aproape tot. În afară de primele trei cifre. S-au dat patru asemenea chitanțe. Al patrulea nu-l cunoaște pe Nanu.*

DUDU: *Minte. De unde știi? Ei, drăcia dracului... Pe toate le știi? Și, dacă e o femeie? Dacă ăla a trăit cu ea?*

MAIORUL: *Este. Dacă este, este. E o femeie. Dar e plecată în străinătate. A plecat cu o săptămînă înainte de crimă.*

DUDU: *A dracului muiere...*

MAIORUL: *Se mai putea face o analiză. Riscantă. Putea să distrugă chitanța. Și să nu aflăm nimic. Sau să aflăm numărul. Tot numărul. Riscul era foarte mare. Asta a fost.*

FABIAN: *Și, s-a distrus? S-a distrus chitanța?*

MAIORUL: *Cucuvea!*

PLUTONIERUL: *Ordonati!*

MAIORUL: *Treci lingă fereastră.*

FABIAN: *S-a distrus?*

MAIORUL: *Nu. Și am aflat și restul numărului.*

DUDU: *Nu se poate...*

MAIORUL: *Ba da. Chitanța e a femeii.*

BELCOT: *A femeii?*

DUDU: *Atunci? Nu e nici un criminal! Hahaha! Hai, că e tare, bancu'.*

MAIORUL: *Nu e nici un banc. Criminalul e amantul femeii. De asta nu și-a dat seama de pierderea chitanței. Asta a fost*

greu să aflăm. În rest, a fost o chestiune de rutină. Cucuvea!

PLUTONIERUL: *Nu fuge el... Știți ce-i aia o cucuvea?*

MAIORUL: *Pe fereastra asta, nu fugi. Pe fereastra asta, te sinucizi.*

PLUTONIERUL: *Și ce dacă? Am înțeles. Sinuciderea interzică.*

FABIAN: *Ți-e greu să spui, maestre?*

MAIORUL: *Da. Auzi cum plouă?*

FABIAN: *Asta e situația.*

MAIORUL: *Este. Ce porcărie...*

(Fabian începe să bată darabana.)

PLUTONIERUL: *Plouă. Parșivă e ploaia asta.*

MAIORUL: *Gata. Asta e situația. Fabian.*

FABIAN: *Eu?*

MAIORUL: *Da.*

DUDU: *Asasinule! Porcule! Am scăpat.*

Vino să-ți dau două palme! Hahaha!

MAIORUL: *Fabian!*

FABIAN: *Da.*

MAIORUL: *Ia-ți biletul de avion. Pentru*

mine dimineață.

DUDU: *Stai! El e asasinu'. Puneți mina*

pe el!

MAIORUL (continuă, calm): *Dacă-l pierzi*

pe cel de discară.

FABIAN: *Mai stau puțin, înțelegi? Hai, că nu prea-mi vine să vorbesc. Dar trebuie*

să spun și eu la revedere. Celuilalt.

PLUTONIERUL: *Ce? Ordonati? Hahaha!*

Ești liber, băiete! Ești liber! Mi-a fost frică, domnule. Pe cuvîntul meu că mi-a fost frică. Ce frică mi-a fost... Că... Păcat

de el, de priinț. Hai să te pup, băiete.

FABIAN: *Lasă, bătrîne. Nu e nici o bucurie. Există un criminal, înțelegi? Asta e*

nenorocirea.

MAIORUL: *Belcot.*

BELCOT: *Da.*

DUDU: *Și eu? Dudu? De ce n-ai zis Dudu?*

Și, după aia, Belcot? Cu mine ce e?

Ce-aveți cu mine? Ei doi, primii, și eu, la urmă? Fabian! Salvează-mă! Omorâ-i!

MAIORUL: *Belcot.*

BELCOT: *E clar.*

DUDU: *Și eu? De ce, eu? Eu ce să fac?*

MAIORUL: *Ești liber.*

DUDU: *Liber? Hahaha! Știu eu ce-i aia*

liber! Lăsați-mă-n pace! Ce vreți de la

mine?

MAIORUL: *Nu vrem nimic. Ești liber.*

DUDU: *Hahaha! Și criminalu'? Crezi că-s*

prost? Cine e criminalu'?

BELCOT: *Eu.*

MAIORUL: *Belcot.*

DUDU: *Belcot?*

MAIORUL: *Belcot.*

DUDU: *Nenorocitul! Bestie! Vino, mă, să-ți dau două palme! L-ai omorît pe Nanu!*

Pe prietenul meu, Nanu. Nanule! Unde ești, Nanule? Ce să mă fac cu asta?

Că el te-a omorît! Te-a răpît de lingă mine! Bestie nenorocită! Asasinule! Vino să te scuip!

FABIAN : Tac!, măi. Vierme.

DUDU : Tovarășu' maior! Vreți să-l scuip ?

Sau să-i dau două palme ?

MAIORUL : Ieși afară.

DUDU : Nu ies. E bine, că nu ies ? Ce, mi-e frică de voi ? Hahaha ! Mie ? Lui Dudu ! Nu mi-e frică de nimeni ! De nimeni ! Plee ! Că sint curat ! Cel mai curat om din lume ! Vă las dracului ! Hahaha !

Dudu iese în fugă din cameră.

5

Linște, Fabian bate darabana.

FABIAN : L-ai omorît pe Nanu ?

BELCOT : Da.

FABIAN : De ce, bătrîne ? De ce ?

BELCOT : Pentru Mihui.

MAIORUL : Acum plouă tare. Mărunt și des. Nu credeam să mai plouă.

BELCOT : Am salvat un geniu. De un ticălos. Poate iese ceva, din asta. Nu știu. Dar trebuia s-o fac. Trebuia ! Trebuie să existe o dreptate.

PLUTONIERUL : Plouă. Parșivă e ploaia asta. Măruntă și deasă.

FABIAN : Am vrut să mă îmbăt. Mi-a venit, deodată. În seara aia. La „Oituz“. Credeam că e din altceva. Dar mi s-a făcut greață. După primul pahar de vin. L-am băut și pe al doilea. Și n-am mai vrut nimic. Am vrut să mă-nțorc în cantonament. Și să-i aud pe băieți. Cum joacă table.

PLUTONIERUL : Plouă. Nu trebuia să plouă. Astăzi.

MAIORUL (plutonierului) : Știi tu...

BELCOT : Nanu era o lipitoare. Pe un creier de geniu. Lipitoarea am strivit-o. Și, poate, am salvat și geniul. Nu știu. N-are importanță. Dreptatea e o sabie. Și atîta tot.

MAIORUL : Cucuvea !

PLUTONIERUL : Dracu' s-o ia de ploaie.

MAIORUL : Pune-i cătușele.

BELCOT : Nu e nevoie.

MAIORUL : Ești asasin. Nu știu dacă ai băgat de seamă.

BELCOT : N-am băgat de seamă. Dar n-are nici o importanță.

PLUTONIERUL : Mîinile. Intinde-ți mîinile. Cum ai cere de pomană.

BELCOT : N-are nici o importanță. (Își întinde mîinile. Plutonierul îi pune cătușele.) Nici o importanță. I-am dat o înțînire. Lui Nanu. I-am spus că am aflat tot adevărul despre Mihui. Nanu a aris. A crezut că m-a tras pe sfoară.

FABIAN : Am fost prieteni. În copilărie. Și, poate, și mai tîrziu. N-are nici o importanță. Ce-a fost pe urmă. Că, acum, ce pe urmă să mai fie ? Ce pe urmă ?

BELCOT : Am aminat de două ori întîlnirea. Am așteptat ploaia. E bună și ploaia asta, nu-i așa ? Mai șterge o urmă. Face și ea o treabă. Și ploaia a venit. L-am lăsat să mă aștepte. Un sfert de ceas. L-am lovit de două ori. Cu un fișic de monede. Monede de trei lei. Prinse cu o sîrmă. A doua oară, i-am spart țeasta. Țeasta aia blestemată. După asta, am aruncat sîrma. Și am cheltuit banii. I-am băut. Erau douăzeci de monede. Șaptescinci de lei. Am avut ghinion. Cu chitanța. N-are nici o importanță. Nu mi-am căutat norocul. Am făcut dreptate.

FABIAN : L-ai omorît pe Nanu. Cred că e caraghios. Abia acum îmi dau seama. Că Nanu e mort. Hai, că e tare. Pe cuvîntul meu că e tare.

BELCOT : A murit prea tîrziu. Îmi pare rău. Nu l-am cunoscut mai înainte. Păcat.

MAIORUL : Pentru Mihui ?

BELCOT : În fașă ! Să-l fi omorît în fașă. Să știi dinainte, nu ? Ce-o să iasă din ținei. Și, pe netrebnici să-i omori în fașă. Și, în cetate, nu va intra nimic pîngărit și nimeni care e datat cu spurcăciunea și cu minciuna.

FABIAN : Ești tare. Și dumneata ești tare. Foarte tare.

MAIORUL : Pentru Mihui ?

BELCOT : Ce vrei de la mine ? Mihui e un simbol. Vorbesc ca un idiot. Un geniu. Care trebuie salvat.

MAIORUL : N-ai ce să salvezi. Mihui e o mediocritate. Și un găinar. Îți place chestia asta ? N-ai observat o chichiță. Nanu nu suportă personalitățile. Nici măcar pe Fabian. Cu eare a fost prieten, din copilărie. Făcea crize. Aproape, niște crize de isterie. Dar avea o slăbiciune. Pentru mediocrități. Gîndește-te la Dudu. Mihui e o altă variantă.

FABIAN : Uneori, nu clipea deloc. Pe urmă, clipea foarte des. Al dracului, pe urmă asta.

BELCOT (maiorului) : Mai știi multe bancuri ?

MAIORUL : Cîte vrei. Am făcut tot felul de cercetări. Mihui habar n-are de lucrare. Nu știe nimic. Aproape nimic. Nanu l-a cărat o dată la munte. Și i-a povestit ceva, acolo. Și cred că tot acolo a avut Nanu bănuiala asta. Că Mihui vrea să-i fure lucrarea. Nanu a lucrat complet singur, și l-a apucat frica de Mihui. Un fel de groază. Pentru că mai e ceva. Adevărul e că Nanu era prea obosit. Lucrase prea mult. În ultimii patru-cinci ani. A făcut un fel de astenie. O formă ceva mai complicată. I se părea că Mihui are tot felul de complici. Cred că a bănuțit-o și pe Teodora. Sint aproape sigur de asta.

Cabana. Intineric. Lumina, pe arlechinul din stînga, La o masă stau Nanu și Teodora. Foșnet de brazi.

TEODORA : Aici vii să ascuți ploaia ?

NANU : Da. Știi care e tot chichirezul ?

Să nu fie numai ploaia. Să mai fie ceva.
Cel mai bine e să fie foșnetul de cauciucuri. Știi romanța asta ?

TEODORA : Care ?

NANU (*fredonează încet*) :

Acoperișul negru, lăcuit de ceață,
Mînjit pe lingă coș de-o pată de perdea,
O umbră zdrențuită alunecă pe tablă
Și-un foșnet de mașină frînează undeva.

Acoperișuri albe mișcate-ușor de ceață,
Plutesc fără burlane prin aeru-nghețat.
Și le privește atent, prin geam, o lampă
verde
Și le urmează-un zgomot de pas înnegurat.

O umbră zdrențuită alunecă prin ceață
Și-un coș uitat pînă cer se învelește-n
fum.

Strivind lumina-n geam se uită-o lampă
verde

Și-un foșnet de mașină alunecă pe drum.

Îți place ?

TEODORA : Ești cam trist.

NANU : Poate.

TEODORA : Și eu sînt puțin tristă. Deși
n-am nici un motiv. Am vrut foarte
mult să vin în cabana asta. Dar nu m-ai
adus niciodată.

NANU : Ai vrut ?

TEODORA : Da.

NANU : Păcat.

TEODORA : Păcat ? De ce e păcat ?

NANU : Așa. Am spus și eu o vorbă. Poate
că e mai bine că nu plouă.

TEODORA : Și nu se aude nici foșnetul de
cauciucuri. Numai foșnetul de brazi.

NANU : Îmi place. Cum foșnesc brazii. Noaptea.

TEODORA : Eram sigură că-ți place. Nu
știu de ce. N-aveam nici un motiv, nu-i
așa ?

NANU : Poate.

TEODORA : Poate.

NANU : Mai bem ceva ?

TEODORA : Vrei ?

NANU : Vreau.

TEODORA : Noroc.

NANU : Noroc, Teodora. Să fii fericită.

TEODORA : Poate că sînt. Și nu știu. Uneori se-ntîmplă asta. Să n-ai habar.

NANU : Da. Se-ntîmplă. Bine că nu plouă.

N-am nici un chef de ploaie.

TEODORA : Nanu.

NANU : Da.

TEODORA : Spune.

NANU : Ce să spun ?

TEODORA : Ce ai de spus.

NANU : Ce am de spus... Chiar vrei să știi ?

TEODORA : Nu.

NANU : Atunci ?

TEODORA : Tot ai să-mi spui.

NANU : Din păcate... Poate, să mai stăm puțin ? Și să tăcem ?

TEODORA : De ce ?

NANU : Au fost niște tăceri plăcute. Între noi.

TEODORA : Au fost ?

NANU : Da.

TEODORA : Înțeleg. Asta e o seară de adio ?

NANU : Da.

TEODORA : De adio ?

NANU : Da.

TEODORA : Păcat.

NANU : Păcat.

TEODORA : Nu-nteleg.

NANU : Lucrarea. Lucrarea a pus capăt la toate.

TEODORA : Am simțit ceva. Cînd te-am văzut la Fabian. Că există o nenorocire. Care s-a ascuns undeva. Și care-și va scoate capul. Și va începe să urle.

NANU : Mi-e frică, înțelegi ? E o chestie scirboasă. Mi-e frică de Mihu. E un cretin, e adevărat. Dar știi ce-i asta : viclenie de cretin ? E ceva înspăimîntător. Un fel de coșmar. Ceva care te cuprinde. Încet, încet. Trebuie să fii singur, absolut singur. Altfel, mă-nghite. Pentru că face ce vrea din ceilalți. Din cei care mă-nconjoară. Toți îmi devin dușmani. Fără să-și dea seama de asta. Și trebuie să mă lupt. Să dau în niște oameni nevinovați. Și nu vreau să fac asta. Am și început să te bănuiesc.

TEODORA : Pe mine ?

NANU : E caraghios, nu-i așa ? Dar Mihu poate să te folosească și tu habar să n-ai. Eu cum i-am vorbit de lucrare ? Habar n-am. Te rog să mă crezi. Habar n-am. Viclenia de cretin. Cretinii trebuie să trăiască din ceva. Și, atunci, trăiesc din ceilalți. E un coșmar. Am vrut să renunț la lucrare. Să-l las dracului să mi-o fure. Dar n-am putut. Probabil că sînt slab. Mai bem ceva ?

TEODORA : Da.

NANU : Noroc, Teodora.

TEODORA : Noroc. Mult noroc.

NANU : Îmi pare rău. Îmi pare rău că ți-am purtat ghinion.

TEODORA : N-are de ce să-ți pară rău. Cît a fost, a fost frumos. Vreau să te rog ceva.

NANU : Spune.

TEODORA : Să nu mai vorbim de asta. De despărțire. Vrei ?

NANU : Vreau.

TEODORA : Să petrecem seara așa... Ca și cum nu s-ar fi întimplat nimic.

NANU : Crezi că se poate ?

TEODORA : Să-ncrecăm. Nu merităm noi doi o seară frumoasă ?

*Intineric, Liniște.
Lumină, Camera, Fabian bate darabana.*

MAIORUL : I-a cam fost frică de Mihuc. Chiar groază. Un fel de groază. I se părea că Mihuc are tot felul de complici. Cred că-a bănuț-o și pe Teodora. Sînt aproape sigur de asta. Nanu n-a avut noroc cu protejării săi. Și Dudu a lansat un zvon. Că Nanu trăiește cu nevastă-sa. BELCOT : Dudu e un idiot.

MAIORUL : Și Mihuc, ce crezi că este ? L-ai omorît degeaba. Înțelegi ? Degeaba ! Taci !

BELCOT : Ti-e frică ?

PLUTONIERUL : Gura ! N-auzi ce spune tovarășul maior ? Ei, drăcia dracului...

MAIORUL : O crimă este o crimă. Oricum ar fi fost o crimă. Chiar dacă Nanu ar fi fost un ticălos. Nu te-a rugat nimeni să faci dreptate. Omorînd oameni. Și nu mă interesează cum auzi dumneata vocile. BELCOT : Pentru că ești un primitiv. Și nu prea avem ce vorbi. Noi doi.

MAIORUL : Dar Nanu a fost un geniu. Și ce-mi pasă mie de sentimentele dumitale ? Ai distrus un geniu. L-ai zdrobit capul. Cu un fișic de monede de trei lei.

BELCOT : Capul.

MAIORUL : Poftim ?

BELCOT : Capul. Ce te uști la mine ? N-am nici un fel de halucinații. Capul. Asta a strigat Nanu, înainte de a muri : s-a dus dracului capul meu. Așa a spus. S-a dus dracului capul meu.

FABIAN : Așa a spus ?

BELCOT : Da. A horcăit. S-a dus dracului capul meu. Mi s-a părut ciudat. Dar m-am gîndit că l-a durut. Și că de asta a spus-o. De durere. Dar îi părea rău de cap. Îi părea rău că i s-a dus dracului capul. Capul lui de geniu. Mda.

MAIORUL : Aș fi putut să nu-ți spun nimic. Să las toate astea pentru proces. Dar n-am vrut. Am vrut să știi totul. Ca să ai niște nopți de coșmar.

BELCOT : De coșmar ?

MAIORUL : Ai vrut să ai drept de viață și de moarte. Să fii și judecător și procuror și tot restul. Un fel de Dumnezeu. Dumnezeu Belcot. Mai întîi, ai salvat o groază de nemernici. Asta, ce crezi că a fost ? O binefacere ? Tot o crimă. Pe urmă, ai hotărît că dreptatea e o sabie. Și că trebuie să fii judecător. Dar și asta îți s-a părut prea puțin. Și, atunci, ai hotărît să fii și călău. Și, mai tîrziu ? Ce-ai fi vrut, mai tîrziu ?

BELCOT : Călău ? Așa ai spus ? Călău ?

MAIORUL : Nu-ți place cuvîntul ?

BELCOT : Niște nopți de coșmar... Asta e prețul ?

MAIORUL : Pînă la execuție. Numai pînă la execuție. Speranța asta o mai am și eu. Că ai să fii condamnat la moarte.

BELCOT : La moarte ? Asta e tot ?

MAIORUL : Ti-e frică ? E o ploaie parșivă, totuși. Așa cred.

BELCOT : Nu mi-e frică de nimic. Niciodată nu mi-a fost frică de nimic. Poate că e un fel de boală. Nu contează.

FABIAN : Și Nanu e mort. Dintr-o greșeală. A zis Belcot că e altu'. Cred că nu pricep ceva. Dar nu știu ce dracu' nu pricep.

BELCOT (*incet*) : Dreptatea e o sabie și atîta tot. Știăm că, odată și odată, trebuie să greșesc. Poate că am fost obosit. Nu contează.

FABIAN : Ai fost obosit, și de asta ? De asta l-ai omorît ?

BELCOT : Sst ! Uite, și acum îmi sună-n cap vocea lui Nanu. E vinovat ! Nanu e vinovat ! Dacă nu cu Mihuc, cu altceva ! Dovediți-mi voi că Nanu n-a fost vinovat ! Cu nimic ! Niciodată ! Omul trebuie să-și dovedească nevinovăția ! Și Nanu n-a putut ! N-a putut ! Mda. Mai plouă, plutonier ? Mda. Să mergem, plutonier. Și, în cetate nu va intra nimic pîngărit și nimeni care e dedat cu spurcăciunea și cu minciuna.

MAIORUL : Iartă-mă că te-nterup.

BELCOT : Eu ?

MAIORUL : Da. Am uitat să-ți spun ceva.

BELCOT : Mie ?

MAIORUL : Da.

BELCOT : Ce ?

MAIORUL : Nu ți s-a părut, în ultima vreme, că Nanu era mai vesel ?

BELCOT : Ba da. Sigur. A început să se bucure. Plesnea de bucurie, nemernicul. Se întîlnea cu mine și puneam mîna pe descoperirea lui Mihuc. Hahaha ! Era ne-maipoiment de deștept. Mai avea puțin și puneam mîna pe diploma de geniu. Hahaha !

MAIORUL : Nu de asta.

FABIAN : Ce — nu de asta ?

MAIORUL : Nu de asta era vesel.

BELCOT : Crezi că nu e un motiv de bucurie ? (*Ride scurt.*)

MAIORUL : Nu știu. Dar nu de asta era vesel.

BELCOT : Ei, nu...

MAIORUL : Nu.

BELCOT : Dar de ce ?

MAIORUL : Scăpase de o grijă. De grija descoperirii. Asta e ultimul lucru pe care vreau să-l spun. A scăpat de grija descoperirii și s-a simțit eliberat. Putea să trăiască normal. Pentru că descoperirea lui fusese un eșec. Un eșec, înțelegi ?

BELCOT : Hahaha !

MAIORUL : Nu rîde. A fost un eșec total. Dar Nanu nu și-a bătut capul cu asta. Știa că e normal. Ca, din cînd în cînd, să ai cîte un eșec. Spunea că se aștepta de mult la chestia asta. La eșec. Iar dumneata l-ai omorît degeaba. Degeaba ! Înțelegi ?

BELCOT : Degeaba ?
MAIORUL : Degeaba.
BELCOT : Nu ! Avea el o vină ! Tot avea el o vină !

MAIORUL : Ți-e frică.

BELCOT : Mie ?

MAIORUL : Ți-e frică de moarte.

BELCOT : De moarte ? Asta e tot ? Hahaha !

MAIORUL : Cucueva !

PLUTONIERUL : Ordonati !

MAIORUL (*obosit, încet*) : Ia-l.

BELCOT : Unde ? În celulă ? Și, acolo, să stau singur ? Știi că nu-mi place asta ? În ultima vreme. Să stau singur. N-am chef. Aș mai sta puțin aici. Am cătușe, nu-i așa ? Nu pot să fac nimic. Mai stăm de vorbă. Am citit foarte mult. Și pot să vă povestesc o mulțime de chestii. De care habar n-aveți. Foarte interesante. Ii dau drumul ?

FABIAN : Și, Nanu ? E mort.

BELCOT : Dar eu sînt viu ! Viu ! N-am chef să stau în celulă. Că e o cameră închisă, înțelegi ? De asta. N-am nici un chef. Ce dracu', dom'le. Nu pricepeți nimic ?

MAIORUL : Ia-l.

PLUTONIERUL : Mișcă !

BELCOT : Poate, să fumăm o țigară ? Ce-ai zice de o țigară ? Fabian are niște țigări englezești. Sînt foarte bune. Pe cuvîntul meu că sînt foarte bune. N-am pipă. Altfel, fumam pipă. Ce faci, plutonier ! Mă-mpingi ?

PLUTONIERUL : Te-mping.

BELCOT : Tovarășu' maior ! Plutonierul Cucueva mă-mpinge !

PLUTONIERUL : Mișcă !

MAIORUL : Zi și tu altfel.

PLUTONIERUL : Altfel ? Mai frumos ? Mult mai frumos ? Drepti ! Nu. Nu e bine. Marș ! Iar nu e bine. Asasinule... Doamne, Dumnezeuule... Asasinu'...

Vorbînd, plutonierul îl împinge pe Belcot din cameră, Belcot i se supune, automat. Cei doi ies din cameră.

8

Brusc, se aude vocea lui Belcot. La început, tare, apoi, din ce în ce mai încet.

BELCOT : Nu vreau. Nu vreau ! Nu vreau !

(*Liniste.*)

MAIORUL : Să deschid fereastra. Să mirosim și noi puțin ploaia.

(*Maiorul deschide fereastra. Zgomotul ploii năvălește, iar puțin mai tirziu se aude și fișitul mașinilor.*)

FABIAN : Nanu a terminat cu Teodora. Acum vreo lună. Pe urmă, s-au mai întâlnit de cîteva ori. Și, pe urmă, s-a terminat de tot.

MAIORUL : Te-ai întâlnit cu Teodora, nu-i așa ? În seara aia. Cînd a fost omorît Nanu.

FABIAN : Mi-a telefonat la cantonament. N-am vrut să vin. Hai, că e grozav. Pe cuvîntul meu că e grozav. Ce dracu' să mai vorbim ? Dar m-am dus.

MAIORUL : Poate că e mai bine să lăsăm asta ?

FABIAN : Putem să și lăsăm. Mai întîi n-am recunoscut-o. Era și îmbrăcată altfel.

MAIORUL : I-a fost frică de Teodora. I-a fost frică de toți. De cînd a început povestea cu Mihai. Numai de Dudu nu i-a fost frică. Și de Belcot. Nanu a acuzat-o de tot felul de prostii.

FABIAN : Mi-a spus. Mi-a spus o grămadă de chestii. Păcat. De Teodora. Mi-a plăcut. De ce să te mint ?

MAIORUL : Poate că nu e cazul să-ți pară rău.

FABIAN : Hai, că ești tare. Ești foarte tare. Dar n-ai băgat de seamă o chestie. Nu știu cum să-ți zic. Adică, nu prea-mi vine. Chestia-i că nu se poate întotdeauna, înțelegi ? Nu se poate. Întotdeauna. Să-l pui pe om la încercare. Din cînd în cînd, are și el o bubă. Ceva. Și, atunci, nu rezistă. Și dă chix. Sau chiar se duce dracului. Înțelegi ? Au unii noroc. Și nu-i încearcă nimeni cînd sînt slabi. (*După o pauză.*) Ai crezut că eu ?

MAIORUL : Am crezut că Dudu. Dar n-a fost așa. A fost Belcot. Valiza te așteaptă. La aeroport. Uite cheia. De la seif.

FABIAN : Cum a zis ?

MAIORUL : Belcot ?

FABIAN : Belcot.

MAIORUL : Și, în cetate nu va intra nimic pingărit și nimeni care e dedat cu spurcăciunea și cu minciuna. Îți place ?

FABIAN : Îmi place.

MAIORUL : Și mie. Asta e nenorocirea.

FABIAN : Hai, că e grozav. Pe cuvîntul meu că e grozav. Ce-a ieșit. (*Urlînd.*) Ce-a ieșit ! (*Aproape gemînd.*) Ce poate să iasă din niște vorbe...

Zgomotul ploii se aude foarte puternic. Aproape de tot răsună un clazon. O dată. De două ori. De trei ori.